

THƯ VIỆN
THẾ GIỚI

HOÀNG TỬ NHỎ & CHÚ BÉ NGHÈO KHỔ

MARK TWAIN

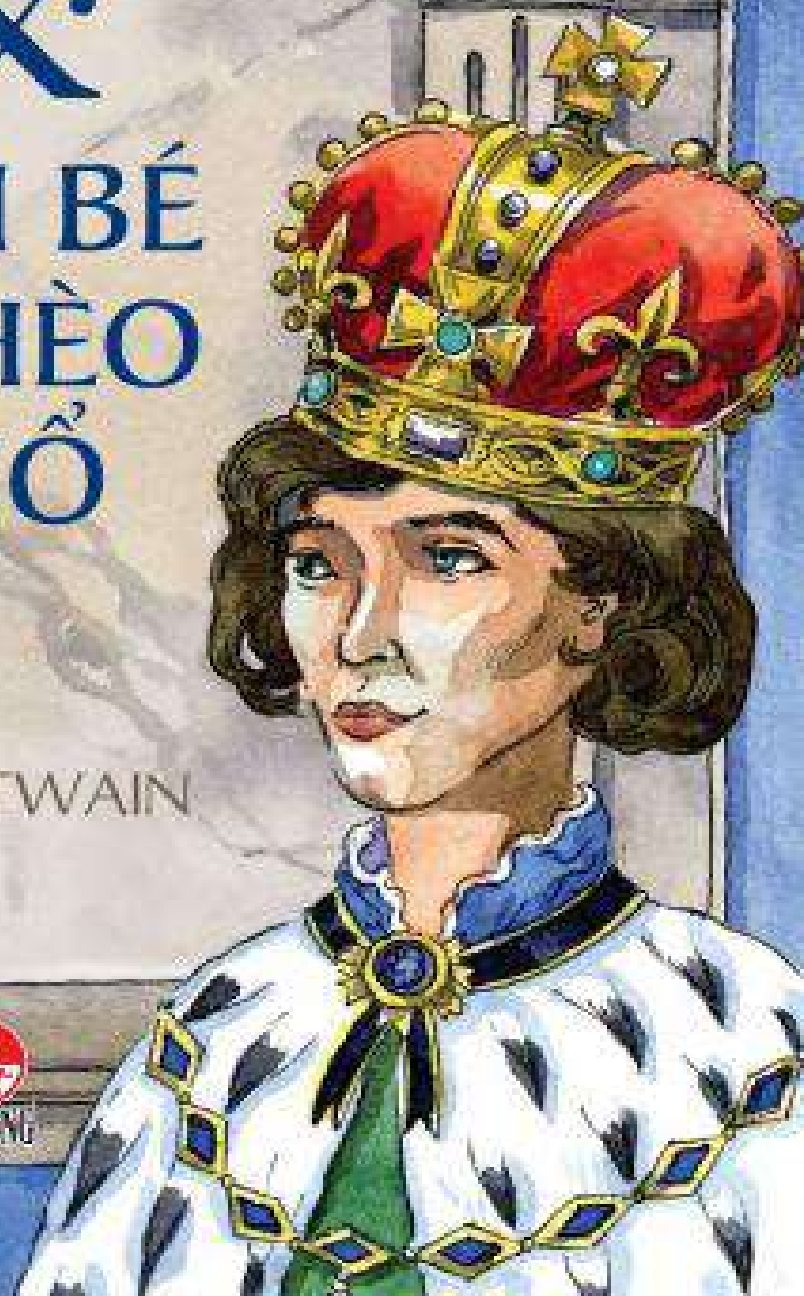

Table of Contents

MỤC LỤC

LỜI TÁC GIẢ

Chương 1 HOÀNG TỬ VÀ BÉ TÔM RA ĐỜI

Chương 2 TÔM BƯỚC VÀO ĐỜI

Chương 3 TÔM GẶP HOÀNG TỬ

Chương 4 CUỘC SỐNG MỚI CỦA HOÀNG TỬ BẮT ĐẦU

Chương 5 TÔM TRONG HOÀNG CUNG

Chương 6 TÔM GẶP NHÀ VUA

Chương 7 TÔM NHẬN LỆNH CỦA NHÀ VUA

Chương 8 BỮA ĂN ĐẦU TIÊN CỦA CẬU BÉ TÔM TRONG
HOÀNG CUNG

Chương 9 CHIẾC ĐẠI ẨN CỦA NƯỚC ANH

Chương 10 HOÀNG TỬ Ở PHỐ NGÕ RÁC

Chương 11 HOÀNG TỬ VÀ NHỮNG NGƯỜI BẠN MỚI

Chương 12 HOÀNG TỬ MẤT TÍCH

Chương 13 HOÀNG TỬ BÉ BĂNG HÀ! HOÀNG ĐẾ VẠN TUẾ

Chương 14 ĐỨA BÉ CHỊU-ĐÒN-THUÊ

Chương 15 TÔM LÀM VUA

Chương 16 NGU-NGU ĐỆ NHẤT

Chương 17 ÉT-UỐT SỐNG GIỮA NHỮNG NGƯỜI NÔNG DÂN

Chương 18 HEN-ĐÂN LẠI CỨU NHÀ VUA

Chương 19 HOÀNG TỬ - MỘT TÊN TÙ

Chương 20 TỰ DO

Chương 21 "HEN-ĐÂN HÔN" - NGÔI BIỆT THỰ CỦA DÒNG HỌ
HEN-ĐÂN

Chương 22 HEN-ĐÂN VÀ NHÀ VUA BỊ BỎ TÙ

Chương 23 TRONG TÙ

Chương 24 MỘT CUỘC HÀNH HÌNH

Chương 25 MAI HEN-ĐÂN CHỊU ĐÒN THAY ÉT-UỐT

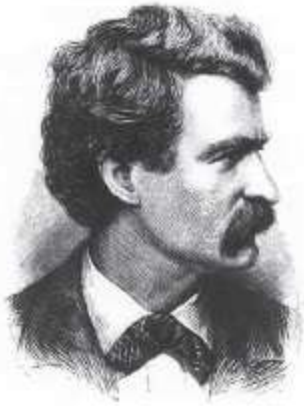
Chương 26 TRỞ VỀ LUÂN ĐÔN

Chương 27 ĐÁM RƯỚC ĐĂNG QUANG

Chương 28 NGÀY LỄ ĐĂNG QUANG

Chương 29 ÉT-UỐT LÊN NGÔI VUA

Chương 30 MAI HEN-ĐÂN TRONG HOÀNG CUNG

Nhà văn

MARK TWAIN

Mark Twain sinh ngày sao chổi Ha-lây xuấ t hiện (30-11-1835) và mấ t vào ngày sao chổi Ha-lây xuấ t hiện trở lại (21-4-1910).

Mark Twain là nhà văn lớn nhấ t nước Mĩ thê ỉ trước. Ông đã sô ỉng một cuộc đời gian truân, sóng gió và kì lạ, phải tự kiế m sô ỉng từ khi còn là một đứ a trẻ, từng làm thợ in, thủy thủ, dân đào vàng, lang thang phiêu bạt khắ p nước Mĩ... trước khi trở thành nhà văn.

Cuốn sách này của:

.....

.....

Xuất bản theo Hợp đồng sử dụng tác phẩm dịch giữa Dịch giả và
Nhà xuất bản Kim Đồng, năm 2012 Bản quyền ảnh bìa, minh họa
thuộc về NXB Kim Đồng, 2012

Vẽ bìa: **TẠ HUY LONG**
Trình bày bìa: **TÔ HỒNG THỦY**

MARK TWAIN

HOÀNG TỬ NHỎ
&
CHÚ BÉ NGHÈO KHỔ

Người dịch: MINH CHÂU

(In lần thứ 11)

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

MỤC LỤC

LỜI TÁC GIẢ

CHƯƠNG 1: Hoàng tử và bé Tôm ra đời

CHƯƠNG 2: Tôm bước vào đời

CHƯƠNG 3: Tôm gặp hoàng tử

CHƯƠNG 4: Cuộc sống mới của hoàng tử bất đầu

CHƯƠNG 5: Tôm trong hoàng cung

CHƯƠNG 6: Tôm gặp nhà vua

CHƯƠNG 7: Tôm nhận lệnh của nhà vua

CHƯƠNG 8: Bữa ăn đầu tiên của cậu bé Tôm trong hoàng cung

CHƯƠNG 9: Chiếu đại ấn của nước Anh

CHƯƠNG 10: Hoàng tử ở phố Ngõ Rác

CHƯƠNG 11: Hoàng tử và những người bạn mới

CHƯƠNG 12: Hoàng tử mất tích

CHƯƠNG 13: Hoàng đế băng hà! Hoàng đế vạn tuế!

CHƯƠNG 14: Đứa bé chịu-đòn-thuê

CHƯƠNG 15: Tôm làm vua

CHƯƠNG 16: Ngu-ngu đệ nhất

CHƯƠNG 17: Ét-uốt sống giữa những người nông dân

CHƯƠNG 18: Hen-dân lại cứu nhà vua

CHƯƠNG 19: Hoàng tử - một tên tù

CHƯƠNG 20: Tự do

CHƯƠNG 21: "Hen-dân Hôn" - Ngôi biệt thự của dòng họ Hen-dân

CHƯƠNG 22: Hen-dân và nhà vua bị bỏ tù

CHƯƠNG 23: Trong tù

CHƯƠNG 24: Một cuộc hành hình

CHƯƠNG 25: Mai Hen-dân chịu đòn thay Ét-uốt

CHƯƠNG 26: Trở về Luân Đôn

CHƯƠNG 27: Đám rước đăng quang

CHƯƠNG 28: Ngày lễ đăng quang

CHƯƠNG 29: Ét-uốt lên ngôi vua

CHƯƠNG 30: Mai Hen-dân trong hoàng cung

LỜI TÁC GIẢ

*Cha tặng Xu-dẫn và Cơ-le-rơ - hai con gái yêu quý của cha -
cuốn sách này với tình thương yêu sâu sắc.*

*Cha kể cho các con nghe câu chuyện cha được nghe một người kể
lại, người này đã nghe cha anh ta kể, người cha ấy lại nghe cha ông
kể lại và cứ như thế mãi...*

*Ba trăm năm nay, có lẽ còn lâu hơn thế, những bậc cha ông đã
truyền lại cho con cháu câu chuyện này và như vậy, câu chuyện đã
được gìn giữ lại cho những thế hệ về sau...*

*Có thể đây là một dã sử, cũng có thể là chuyện cổ tích hoặc
chuyện hoang đường.*

*Có lẽ chuyện này có thật, cũng có lẽ là không, nhưng dẫu sao
cũng có thể có thật.*

*Có thể là xưa kia những nhà thông thái và các vị học giả tin câu
chuyện này, nhưng cũng có thể chỉ những người dân bình thường
mới tin và yêu thích nó mà thôi.*

MARK TWAIN

1877

Chương I

HOÀNG TỬ VÀ BÉ TÔM RA ĐỜI

Câu chuyện xảy ra vào một ngày thu giá lạnh giữa thế kỉ mười sáu. Tại thành phố Luân Đôn cổ kính một chú bé đã chào đời trong một gia đình nghèo khó, họ Ken-ty. Nhưng, bất hạnh thay, cả gia đình ấy chẳng ai mong có chú. Cùng ngày hôm đó, một chú bé người Anh khác cũng ra đời. Chú sinh ra trong một gia đình quyền quý, họ Tiu-đơ. Cả họ đều mong có chú. Cả nước Anh đều mong có chú vì chú là thái tử nước Anh, người sẽ nối nghiệp vua cha trị vì đất nước.

Mọi người ai cũng chỉ nhắc đến tên chú, Ét-uốt Tiu-đơ.

Hoàng tử xứ U-ên nằm trên nhung lụa thơm tho, chẳng biết rằng cả nước Anh đều mong có chú.

Nhưng không ai nói đến chú bé kia, Tôm Ken-ty, chú nằm trong đống giẻ rách hôi hám bản thủ và cũng chẳng biết rằng không ai muốn chú ra đời.

Chương 2

TÔM BƯỚC VÀO ĐỜI

Thêm ít năm nữa trôi qua, Luân Đôn đã một nghìn năm trăm tuổi và là một kinh thành hoa lệ.

Phố nhà Tôm ở gần cửa Luân Đôn và gọi là phố Ngõ Rác. Đó là một dãy phố bản thủ chật hẹp đầy rác rưởi, với những ngôi nhà gồ ọp ẹp và những ô cửa sổ thông hơi nhỏ xíu.

Gia đình họ Ken-ty sống chui rúc trong căn buồng tối tăm ngột ngạt trên tầng ba của một ngôi nhà cũ kĩ.

Trong nhà chỉ kê có một chiếc giường nằm dành cho bố mẹ. Còn Tôm, bà Tôm và hai chị Tôm - Bét và Nen phải nằm ngủ dưới sàn, đắp bằng những mảnh giẻ rách.

Bét và Nen là hai chị em sinh đôi. Năm ấy hai cô vừa tròn mười lăm tuổi. Hai cô lúc nào mặt mũi cũng lem luốc, chân tay bản thủ và ăn mặc rách rưới. Nhưng cả hai đều là những cô bé hiền lành tốt bụng. Bà mẹ của hai cô tính tình cũng giống như các cô con gái của bà. Nhưng bố Tôm và bà Tôm lại là những con người gian xảo, độc ác. Cả hai lúc nào cũng rượt chèo be bét, cãi cọ, chửi bới nhau rồi quay ra đánh đập tàn nhẫn chị em Tôm.

Bố Tôm - Giôn Ken-ty - Là một tên lưu manh chuyên đi ăn cắp. Còn bà Tôm, một bà lão ăn mày khôn khéo. Cả hai đều bắt chị em Tôm hàng ngày phải đi ăn xin và đem tiền về cho họ.

Ngày nào cũng vậy, Tôm lang thang hết phố này sang phố khác để ăn xin. Nếu chẳng may hôm đó không kiếm được xu nào thì tối

vê` bô` và bà lại đánh chú một trận nên thân, bắ t chú phải nhin đói đi ngủ.

Nhưng ngoài nỗi khổ cực và tủ nhục đó ra, cuộc số`ng của Tô`m cũng có những điề`u may mắ`n. Trong số` bà con hàng xóm cùng số`ng ở ngôi nhà đó có một cụ già tốt bụng rắ t yêu quý Tô`m. Cụ dạy chú tiế`ng La-tinh, dạy chú biế`t đọc biế`t viế`t tiế`ng mẹ đẻ. Tô`m khá sáng dạ, chú học đâu biế`t đầ`y và rắ t ham học. Sau mỗi buổi học, cụ thường kể cho chú nghe nhiề`u chuyện cổ tích li kì, lí thú về` các vua chúa và hoàng tử thời xưa. Tô`m nghe chuyện không bao giờ biế`t chán. Chú còn say sưa đọc những cuố`n truyện mà ông cụ cho chú. Tô`m là một cậu bé tinh ranh. Chú ta biế`t nhiề`u điề`u lắ`m! Chú có thể làm lắ`m trò, nói lắ`m câu đố`n là hay! Bọn trẻ phồ` Ngõ Rác rắ t thích nghe Tô`m kể chuyện, rắ t phục tài láu lĩnh và đầ`u óc lanh lợi của chú.

Khi cả bọn vui đùa với nhau, Tô`m bao giờ cũng đóng vai hoàng tử, còn các bạn khác làm các quan văn võ trong triề`u.

Đêm đố`n, nắ`m giữa đố`ng giẻ rách hôi hám cáu bẩn trong bóng tồ`i, chú quên cả cái đói và trận đòn bắ` đánh ban ngày. Chú nghĩ đố`n các vua chúa và hoàng tử ăn mặc lộng lẫy, sang trọng, sạch sẽ, số`ng trong những lâu đài nguy nga tráng lệ. Chú mơ ước cũng được ăn mặc sạch sẽ, đẹp đẽ như thế`.

Nhưng sáng ra, chú lại trở lại với cuộc số`ng phũ phàng hàng ngày, lại lang thang ngoài phồ` ăn xin trong bộ quầ`n áo rách bươm, bẩn thỉu; rồ`i đêm đố`n, chú lại số`ng trong một tòa lâu đài nguy nga tráng lệ giữa những ông hoàng, bà chúa xinh đẹp như những thiên thầ`n.

Ôi! Sao chú mong muố`n được thắ`y tận mắ`t một hoàng tử thật sự, một hoàng tử bắ`ng xương bắ`ng thịt đố`n thế`! Ngày lại ngày,

điều mơ ước ấy nung nấu tâm can chú thêm mãnh liệt và cuối cùng, ngoài mơ ước đó ra, chú không thể nào nghĩ tới bất cứ một điều gì khác nữa.

Chương 3

TÔM GẶP HOÀNG TỬ

Một hôm, Tôm trở dậy, bụng đói cô n cào và ra đi với cái bụng trống rỗng, nhưng đầu óc chú vẫn còn nóng hổi những giấc mơ đêm trước.

Như một người mất hồn, chú lê bước trên đường phố mà chẳng biết mình đang ở đâu. Lang thang qua nhiều phố xá, bỗng nhiên chú nhận thấy mình đang đứng trước tòa lâu đài của nhà vua - cung điện Oét-min-xtơ.

Chú bé Tôm đáng thương, trong bộ quần áo rách bươm, thẫn thờ bước lại gần cổng lâu đài và tròn xoe mắt ngấm nhìn những người lính gác đứng hai bên cánh cổng.

Đột nhiên, qua hàng chắn song cổng, chú trông thấy một cậu bé xinh đẹp tuyệt vời, dáng người mềm mại trong bộ y phục cực kì lộng lẫy, diêm dúa và sang trọng.

Ồ! Hoàng tử kia rồi! Một hoàng tử bằng xương bằng thịt hẳn hoi! Một hoàng tử thật sự chứ chẳng phải trong mơ!

Được thấy hoàng tử, Tôm sung sướng như điên, đến nỗi chú không biết là mình đang làm gì nữa: chú lao đến phía cổng lâu đài, tì sát mặt vào hàng chắn song, ngấm nhìn hoàng tử không chán mắt.

Nhưng ngay lúc ấy, một tên lính gác chạy đến nắm lấy cánh tay Tôm giằng ra, đẩy chú ngã lăn quay xuống đất. Đám đông dân

chúng đứng gần cung điện cười rộ lên chế giễu chú. Thấy thế, hoàng tử nhỏ tuổi bèn chạy tới và thét bảo bọn lính gác:

- Mở cổng ra! Đưa cậu bé vào đây!

Lính gác mở cổng và cậu bé Tôm đáng thương sợ hãi bước qua cổng đi vào.

Hoàng tử Ét-uốt Tiu-đơ nhỏ tuổi nói với Tôm bằng một giọng thân mật:

- Lại đây với ta, cậu bé!

Nói xong Ét-uốt cầm tay Tôm dẫn đi. Đi quanh co một lát, hai cậu bé dắt tay nhau bước vào một gian phòng trang hoàng lộng lẫy. Ét-uốt mời Tôm ngồi vào một chiếc ghế bành có đệm thêu tuyệt đẹp. Một lát sau, theo lệnh của Ét-uốt, mấy viên quan hầu bưng đến những món ăn bốc hơi nghi ngút, trông thật ngon mắt mà Tôm mới chỉ đọc thấy trong sách, hoặc tưởng tượng thấy trong mơ chứ chưa từng được thấy tận mắt bao giờ. Ét-uốt ngồi cạnh Tôm, mời chú ăn.

Trong khi Tôm đang ngấu nghiến nhai những món ăn lạ miệng, Ét-uốt hỏi chuyện chú:

- Cậu bé, tên cậu là gì?

- Thừa hoàng tử, tôi là Tôm Ken-ty.

- Ô! Cái họ đến lạ!... Nhà cậu ở đâu?

- Thừa hoàng tử, ở phố Ngõ Rác.

- Ô! Tên phố cũng lạ thật. Phố Ngõ Rác! Thế cậu có cha mẹ không?

- Thừa hoàng tử, tôi có cha, mẹ và hai người chị sinh đôi tên là Bét và Nen. Tôi còn một bà nội mà tôi chẳng yêu chút nào.

- Tại sao vậy? Bà hay làm cho cậu buồn phiền ư?

- Thừa hoàng tử, không phải chỉ có thế. Chỉ khi nào ngủ hoặc say rượu thì bà tôi mới không đánh tôi thôi. Nhưng khi vừa tỉnh dậy hoặc vừa đã rượu là bà lại túm lấy tôi quật lấy quật để.

Cặp mắt hoàng tử ánh lên giận dữ:

- Sao? - Ét-ốt kêu lên. - Đánh cậu ư? Đánh một cậu bé yếu ớt như cậu à?

- Thừa hoàng tử, roi đòn đối với tôi như cơm bữa.

- Còn bố cậu chắc tốt với cậu chứ?

- Thừa hoàng tử, bố tôi ư? Ông ta còn đáng sợ hơn bà tôi nhiều.

- Thế ra các ông bố đều như vậy cả! - Hoàng tử thở dài nói tiếp: - Phụ vương ta cũng chẳng dịu dàng đâu. À, thế còn mẹ cậu, mẹ cậu đối xử với cậu ra sao?

- Thừa hoàng tử, mẹ tôi chính là nguôn an ủi và niềm tự hào của tôi. Mẹ tôi tính nết rất mực dịu dàng, đôn hậu. Mẹ tôi thương yêu tôi vô cùng, không bao giờ làm tôi buồn phiền hay đau đớn cả. Hai chị tôi, Bét và Nen tính nết cũng giống mẹ.

- Các chị ấy năm nay bao nhiêu tuổi?

- Thừa hoàng tử, mười lăm tuổi.

- Công chúa Ê-li-đơ-bét, chị ta mười bốn tuổi. - Hoàng tử nói. - Tiểu thư Giên Grê, chị họ ta, thì bằng tuổi ta. Cả hai đều rất đáng yêu và lịch thiệp lắm. Ta còn một người chị nữa là công chúa Me-ry.

Công chúa Me-ry có bộ mặt lúc nào cũng ủ rũ, cau có. Công chúa thường căm người hâu không được cười trước mặt công chúa... Các chị của cậu cũng thế phải không?

- Các chị tôi ư? Thưa hoàng tử, người tưởng rằng các chị tôi cũng có kẻ hâu người hạ hay sao?

Hoàng tử nhìn cậu bé nghèo khổ với vẻ mặt đăm chiêu rồi hỏi tiếp:

- Thế nào, các cô ấy không có kẻ hâu người hạ mà cũng sống được ư? Thế ai cởi hộ quần áo cho họ lúc đi ngủ? Sáng dậy, ai mặc quần áo cho?

- Thưa hoàng tử, người muốn ban đêm họ phải cởi bỏ quần áo và ngủ trần như thú vật hay sao?

- Sao lại ngủ trần? Thế mỗi người chỉ có một bộ quần áo thôi à?

- Thưa hoàng tử, cần nhiều làm gì? Bởi vì mỗi người chỉ có một tấm thân thôi!

- Ô, thật là một ý nghĩ lạ lùng!

Hoàng tử dừng lại suy nghĩ một lát, rồi lại hỏi:

- Cậu bé, cậu sống ở phố Ngõ Rác, phố Ngõ Rác có vui vẻ không?

- Thưa hoàng tử, thật tình mà nói, cuộc sống rất là lí thú, nếu như tôi được ăn no, mặc ấm. Người ta cho tôi xem Pen và Giút⁽¹⁾, cùng là chú khỉ con. Ôi! Chúng thật là ngộ nghĩnh! Chúng có bộ quần áo sặc sỡ làm sao! Tôi còn được xem cả những vở kịch hay tuyệt, có những nghệ sĩ chơi đàn, la hét, uống rượu, cãi nhau rồi giết nhau và lăn quay ra chết giả vờ.

- Ô, kể nữa đi!

- Bọn trẻ con chúng tôi ở phố Ngõ Rác thường lấy gây choảng nhau.

Cặp mắt vị hoàng tử sáng lên:

- Ô, nếu phải tay ta, ta cũng sẽ không bỏ lỡ những dịp đó. Kể tiếp đi, cậu bé.

- Thưa hoàng tử, chúng tôi còn chạy thi, chơi đuổi bắt và chơi ú tim.

- Ôi, ta cũng thích những trò đó quá. Rồi sao nữa?

- Thưa hoàng tử, mùa hè chúng tôi bơi lội ở sông ngòi, té nước vào nhau và ôm nhau vật lộn ở dưới nước.

- Ô, ta muốn đổi cả cái vương quốc của phụ vương ta để lấy một lần giải trí như thế! Thế còn những trò gì nữa, kể nốt đi.

- Thưa hoàng tử, chúng tôi ca hát, nhảy múa chán rồi lấy đất sét thi nặn bánh ngọt và lấy bùn ném nhau.

- Tuyệt quá! Giả như ta được mặc một bộ quần áo rách rưới như của cậu, đi chân đất và lặn lội trong bùn chỉ một lần thôi mà không bị ai rầy la ngăn cản thì ta sẽ vui lòng nhường cả ngai vàng...

- Còn tôi, nếu như tôi được mặc bộ quần áo lông lầy như của hoàng tử dù chỉ một lần thôi...

- Ô, thế ra cậu chỉ muốn có thế thôi ư? Nào, ta sẽ chiều theo ý cậu. Ta sẽ đổi quần áo cho nhau. Cậu hãy cởi bộ quần áo rách của cậu ra và mặc ngay bộ quần áo hoàng tử của ta vào và chúng ta sẽ được vui sướng trong chỗ lát. Chúng ta hãy vui chơi một lúc, rồi sẽ

đổi lại quần áo cho nhau trước khi có người vào đây làm phiên chúng ta.

Năm phút sau, hai cậu bé - cậu bé nghèo khổ và hoàng tử xứ U-ên - đã đứng bên nhau trước một tấm gương lớn. Hai cậu hé t nhìn nhau lại ngắ m mình trong gương rồi lại nhìn nhau. Sau cùng hoàng tử nói:

- Cậu có nhận thấ y chúng ta giồ ng nhau như đúc â y không? Cậu có tóc giồ ng ta, đôi mắ t giồ ng ta và cả khuôn mặt cũng giồ ng ta nồ t.

Chợt hoàng tử trông thấ y một vế t tím bằ m trên tay Tô m, liề n hỏi:

- Tên lính gác đánh súng tay cậu đầ y à?

- Ô , thấ m gì, thưa hoàng tử. - Tô m đắ p.

- Không, đau đầ y! - Hoàng tử kêu lên. - Ta sẽ trừng phạt tên lính â y! Ở đây chờ ta quay lại nhá.

Hoàng tử câ m lấ y một vật gì ở trên bàn, tìm chỗ câ t đi rồ i ra khỏi phòng và chạy về phía cổng cung điện trong bộ quầ n áo rách bươm của cậu bé ăn mằ y. Hoàng tử thét lên bảo tên lính gác bên trong cổng sắ t:

- Mở cổng ra!

Tên lính gác chẳng nói chẳng rằ ng mở cổng và giúi hoàng tử ra ngoài. Hoàng tử ngã lăn quay ra đầ t và đắ m đông vẫn đứng gầ n cung điện lại cười rộ lên chề giề u.

Hoàng tử đứng dậy, nét mặt giận dữ, chạy tới trước mặt tên lính gác, thét lớn:

- Ta là hoàng tử xứ U-ên đây! Rồi ta sẽ treo cổ ngươi lên!

Đám đông càng cười rộ, vây chặt vị hoàng tử nhỏ tuổi vào giữa. Họ giúi đẩy, họ đá m đá và vừa xua đuổi hoàng tử ra xa cung điện vừa kêu lên:

- Dẹp đường cho điện hạ!

- Dẹp đường cho hoàng tử xứ U-ên!

- Dẹp đường cho thái tử nước Anh!

Chương 4

CUỘC SỐNG MỚI CỦA HOÀNG TỬ BẮT ĐẦU

Cuối cùng đám đông cũng tản đi hết và chỉ còn lại mình hoàng tử. Hoàng tử nhìn quanh quẩn nhưng vẫn chẳng nhận ra đây là đâu nữa. Hoàng tử ngơ ngẩn một lát rồi lại đứng dậy chậm chạp lê gót bước đi. Chẳng bao lâu hoàng tử tới một bãi đất rộng, nhà cửa và dân cư thưa thớt.

Hoàng tử trông thấy một bọn trẻ đang chơi đùa chạy nhảy và đá bóng trên bãi cỏ ở gần đây, liền rẽ về phía chúng.

- Chào các cậu! Các cậu làm ơn chỉ giùm ta đường về cung điện được chẳng? Ta là Ét-ốt, hoàng tử xứ U-ên đây. Ta bị lạc đường.

Nghe thấy thế, bọn trẻ reo hò inh ỏi. Một em trong bọn nói:

- Mà là đồ ăn xin, có thể thôi!

Hoàng tử đỏ mặt lên vì tức giận, nhưng vẫn kiên nhẫn nói:

- Ta là thái tử nước Anh, còn bọn bay là lũ trẻ con xấu xa độc ác.

Tất cả bọn lại cười àm lên rồi một em hét to lên báo cả bọn:

- Chúng mày ơi! Hãy quỳ xuống! Hỡi bà y nô lệ! Hãy vái chào hoàng tử của chúng bay đi!

Cả bọn rú lên, cười cười nói nói, cùng quỳ sụp xuống đất trước mặt hoàng tử. Hoàng tử giận dữ giơ chân đạp vào một đứa gần

nhất, cái kính nói:

- Hãy nhận lấy cái đạp này và ngay ngày hôm nay ta sẽ cho treo cổ cả bọn bay lên.

Bọn trẻ thôi không cười nữa và cũng nổi khùng lên.

- Lũ chó đâu? - Vài đũa trong bọn kêu lên. - Xua chó cắn chết nó đi!

- Hầm như nó đi! Chúng mày còn đợi gì nữa?

Thế là, chỉ một phút sau, hoàng tử xứ U-ên, vị thái tử của nước Anh, đã bị bọn trẻ con đá m đá túi bụi và lũ chó cắn xé tơi bời.

*

* *

Màn đêm từ từ buông xuống, hoàng tử lạc vào một khu phố chưa bao giờ đặt chân tới. Khắp mình mảy và tay chân hoàng tử bị nhieu vết sây sât, bầm tím. Hoàng tử cảm thấy mệt lả, nhức nhôi khắp người.

"Phố Ngõ Rác! Ôi! Nếu ta tìm được nó thì ta sẽ thoát nạn! - Hoàng tử thở dài thườn thượt và tự nhủ thầm. - Nếu ta gặp được gia đình Tôm thì họ sẽ đưa ta đến cung điện đức vua và bảo rằng ta mới là hoàng tử thật. Tất nhiên mọi người sẽ nhận ra ta ngay và mọi việc sẽ tốt lành." Một cơn dông bỗng đâu âm ầm kéo đến rồi mưa đổ xuống, gió rít lên, nhưng vị hoàng tử không nhả vẫn mãi miết đi, lang thang trong đêm tối, run rẩy trong mưa gió hải hùng.

Đột nhiên một người đàn ông cao lớn say khướt chặn hoàng tử lại, quát hỏi:

- Vẫn lang thang ngoài đường à? Thế mà vẫn chưa mang được gì về nhà, hở? Nếu tao không bẻ gãy cổ mày thì tao sẽ không phải là thằng Giôn Ken-ty này nữa!

- Ô! - Hoàng tử kêu lên mừng rỡ. - Người là bố cậu ta ư? Thế thì ta và người hãy đi đến cung điện đức vua và người có thể đem cậu ta về nhà.

Người đàn ông cau mặt nói, giọng lè nhè:

- Bố cậu ta? Thế là cái "cóc khô" gì?

- Để ta nói cho người rõ...

- Câm ngay, thằng nhãi con điên rồ! Tao chỉ biết rằng tao là bố mày thôi!

- Ôi! Xin hãy đưa ta đến gặp đức vua, phụ vương ta. Người sẽ làm cho người giàu có. Hãy tin lời ta! Ôi, hãy tin lời ta! Ta là hoàng tử xứ U-ên, là thái tử nước Anh thật mà!

Người đàn ông giận dữ nhìn cậu bé lấc đầ u rồ i nói:

- Mày loạn óc rồ i, Tôm ạ. Nhưng không sao, một trận đòn như tử sẽ giúp mày tỉnh táo ra thôi!...

Dứt lời, người đàn ông nắm lấy tay hoàng tử và cứ thế lôi tuột đi. Hoàng tử cố sức chống cự lại nhưng vô ích.

Chương 5

TÔM TRONG HOÀNG CUNG

Còn lại một mình trong cung hoàng tử, Tôm bước đến trước một tấm gương lớn, rồi quay bên này, bên kia soi gương ngắm nghía, chú muốn mình thật giống hoàng tử và chú thích thú cảm thấy mình cũng khá giống hoàng tử Ét-uốt Tiu-đơ. Soi gương đã chán, chú ngồi xuống một chiếc ghế tựa có đệm thêu tuyệt đẹp và ngâm nghĩ: "Ôi, giá mà bọn trẻ phò Ngõ Rác được thấy mình mặc quần áo hoàng tử đẹp đẽ như thế này nhỉ!"

Khoảng nửa giờ sau, chú bắt đầu cảm thấy bồn chồn, lo lắng. Chú băn khoăn suy nghĩ: "Nhỡ có người nào vào đây trông thấy mình mặc quần áo hoàng tử thì sẽ ra sao?"

Thời gian lặng lẽ trôi qua, chú bé Tôm mỗi lúc một băn khoăn sốt ruột. Cuối cùng chú quyết định bỏ trốn để đi tìm hoàng tử.

Chú khẽ mở cửa phòng nhìn ra. Sáu viên quan hầu và hai thị đồng đứng túc trực ở ngoài cửa cúi gập người trước mặt chú. Chú vội vàng đóng sập cửa lại, rồi đi đi lại lại trong phòng nghe ngóng từng tiếng động. Đột nhiên có tiếng chuông lắc kêu inh ỏi, rồi một thị đồng mở cửa phòng cao giọng nói:

- Tiểu thư Giên Grê đã tới!

Một cô bé ăn mặc lộng lẫy sang trọng bước vào phòng, chậm chạp tiến lại gần Tôm. Nhưng cô bé bỗng nhiên đứng sững lại và thốt lên:

- Ôi, việc gì đã xảy đê´n với người thê´, thưa điệ`n hạ? Thâ`n sắ`c của người trông không đượ`c bình thường lắ`m!

Tôm bô´i rô´i đắ`p:

- Thưa tiê`u thư, tôi không phải là một vị thái tử mà chỉ là cậu bé Tô`m Ken-ty nghèo khô` ở phô´ Ngõ Rác. Xin tiê`u thư hãy đư`a tôi đê´n gặp hoàng tử và người sẽ trả lại cho tôi nhữ`ng mảnh giẻ rách che thân. Ôi, xin tiê`u thư hãy rộng lòng thương cứu vớ`t tôi - vừa nói Tô`m vừa quỳ sụp xuô`ng trước mặt tiê`u thư Giê`n Grê.

Cô bé hoảng hô`t lùi vộ`i lại một bước rô´i kêu lên:

- Ôi! Điệ`n hạ, sao người lại làm như vậy? Người lại quỳ xuô`ng thê´ kia? Mà lại quỳ trước mặt tôi ư?

Nói dứt lời, tiê`u thư Giê`n Grê liê`n bỏ chạy ra ngoài. Cậu bé Tô`m đáng thương lại càng thêm lo lắ`ng. Chú tự nhủ thâ`m: "Thê´ là chẳng có ai giúp đỡ mình cả. Thê´ là hê´t hi vọng. Chỉ một lát nữa thôi, người ta sẽ kéo tới đây bắ`t mình đi và treo cổ mình lên".

Trong lúc cậu bé Tô`m đáng thương đang ngô`i lo lắ`ng một mình ở trong cung hoàng tử thì từng nhóm bá` quan triê`u thâ`n và các phu nhân, tiê`u thư tụ tập lại ở các gian phòng lớn, túm năm tụm ba, bàn tán xôn xao:

- Hoàng tử mắ`t trí rô´i! Hoàng tử bị điệ`n rô´i! Hoàng tử ngọc thê` bắ`t an!

Lát sau một viên quan cận thâ`n dáng oai vệ bước vào phòng hắ`ng giọng vậ`i lắ`n rô´i nói lớn:

- Nhân danh hoàng thượng! Nhân danh hoàng thượng! Từ giờ phút này trở đi không ai đượ`c bàn tán và nghe ngóng bắ`t cứ một

điều gì về câu chuyện hoàng tử bị lừa trí nữa! Nhân danh hoàng thượng! Nhân danh hoàng thượng!

Tất cả những lời bàn tán xôn xao ngừng lại ngay tức khắc. Mọi người im lặng đưa mắt nhìn nhau.

Nhưng chỉ một lát sau, bá quan triều thần và các phu nhân, tiểu thư lại bắt đầu xì xào:

- Hoàng tử! Trông kìa, hoàng tử sắp đến!

Cậu bé Tôm đáng thương chậm chạp đi qua đám người đầu cúi rạp. Đi theo em là các quan đại thần dàn sang hai bên, phía sau là các quan ngự y của triều đình cùng mấy quan hầu và mấy thị đồng.

Chương 6

TÔM GẶP NHÀ VUA

Vị cận thần dẫn Tôm vào một căn phòng rộng thênh thang, yên tĩnh đến rợn người. Trước mặt em, một người đàn ông rất đồ sộ to béo đang nằm trên giường. Người ấy có bộ mặt to bè, cặp mắt dữ tợn và mái tóc đã bạc màu.

Một sự im lặng đáng sợ bao trùm cả căn phòng. Người có bộ mặt hung dữ ấy là vua Hen-ri tám, hoàng đế nước Anh. Gương mặt nhà vua dịu hẳn lại khi ngài cất giọng trù mệnh nói với Tôm:

- Lại đây với cha con, hoàng tử của ta ơi! Con đang khó ở đấy.

Tôm bước tới gần vị hoàng đế nước Anh cao lớn, lòng đầy sợ hãi. Nhà vua áp hai bàn tay lên hai má chú, nhìn thẳng vào khuôn mặt chú bằng đôi mắt hiền từ, rồi cất tiếng nói, giọng đầy lo lắng:

- Con có biết đức vua, phụ vương của con đây không? Đừng làm tan nát trái tim già nua này nữa, con hãy nói rằng con có nhận ra ta đi.

- Thưa có ạ, người là đức hoàng đế, vị chúa công của con.

- Đúng thế, đúng thế. Mọi sự đều tốt lành cả thôi. Đừng sợ ta, con ạ. Tất cả mọi người đều thương yêu quý mến con. Bây giờ con đã khá hơn rồi đấy. Con ác mộng của con đã qua rồi. Chúa Trời sẽ ban cho thái tử nước Anh sự minh mẫn tuyệt vời.

- Thừa chúa công, mong người hãy tin lời con. Con đã nói thật. Con là đứa bé nghèo khổ đáng thương và con ở đây chẳng qua chỉ vì một sự lầm lẫn mà thôi. Nhưng con còn nhỏ tuổi quá, chưa đáng tội chết. Xin chúa công hãy tha tội chết cho con. Chỉ cần một lời nói của người cũng đủ để cứu mạng con. Ôi, thừa chúa công, người hãy nói đi! Người hãy nói rằng người rộng lòng tha tội chết cho cậu bé tội nghiệp đáng thương này đi!

- Chết? Đừng nói năng đại dốt như vậy nữa! Hoàng tử yêu quý, con sẽ không chết đâu.

Tôm mừng rỡ quỳ sụp xuống tạ ơn nhà vua rồi nói:

- Thừa chúa công, bây giờ chúa công cho phép con đi chứ?

- Tất nhiên, nếu con muốn thế. Nhưng con sẽ đi đâu bây giờ?

- Con muốn về nhà với mẹ con và các chị con. Thừa chúa công, mong người hãy cho phép con đi.

Nhà vua im lặng trầm ngâm suy nghĩ một lát rồi nói với viên cận thần đang đứng im cạnh Tôm chờ lệnh, giọng nhà vua chứa chất đôi chút hi vọng:

- Có lẽ hoàng tử chỉ bị mất trí về điều này thôi. Chúng ta hãy nói chuyện thêm với hoàng tử rồi sẽ rõ.

Nhà vua liền hỏi Tôm một câu bằng tiếng La-tinh. Nhờ đã học được một ít tiếng La-tinh của cụ già hàng xóm, chú đã trả lời nhà vua cũng bằng thứ tiếng ấy một cách trôi chảy.

Nhà vua vui mừng hơn hỏi tiếp tục cuộc thẩm tra. Nhà vua lại chuyển ngôn ngữ, hỏi Tôm một câu bằng tiếng Pháp. Tôm bô i rồi đứng im một lát rồi nói:

- Tâu bệ hạ, con chưa học qua tiếng Pháp.

Nhà vua tỏ ý sầm mặt, buồn bã nói:

- Tội nghiệp con tôi! Lại đây con! Hãy ngả khố óc đáng thương của con lên trái tim thổn thức của cha đây. Con sẽ chóng bình phục thôi, thực tế, con sẽ bình phục. Ôi, hoàng tử tội nghiệp của ta!

Nhà vua quay ra nói với bá quan triều thần, giọng đanh lại:

- Hãy nghe trẫm nói đây! Con trai trẫm bị mất trí, nhưng sẽ không lâu. Vì hoàng tử học hành quá nhiều nên bị mất trí đó thôi. Từ nay trở đi đời với hoàng tử sẽ không có sách vở gì nữa, không có thái sư nào hết. Hoàng tử bị lẫn trí nhưng hoàng tử vẫn là con trai trẫm, là thái tử của nước Anh, và hoàng tử sẽ là hoàng đế của nước Anh.

Rồi quay sang cậu bé Tôm, vị hoàng đế già nua nói:

- Hãy hôn ta đi, hoàng tử của ta. Con e ngại điều chi? Ta chẳng phải là cha đẻ của con, người vẫn từng thương yêu quý mến con ư? Thôi, con hãy đi ra với chú con, ngài Hóc-phót, và chốc nữa hãy trở lại đây. Bây giờ ta cần nghỉ một lát.

Chương 7

TÔM NHẬN LỆNH CỦA NHÀ VUA

Vị cận thần lại dẫn Tôm sang một căn phòng khác và mời chú ngô ì xuông ghé. Các bá quan triề u thần đứng vây kín quanh chú. Chú bảo mọi người ngô ì cả xuông, nhưng lạ thay, họ chỉ cúi đầu đáp lại mà thôi. Ngài Hóc-phốt, chú hờ của Tôm, khẽ nói vào tai chú:

- Thừa hoàng tử, xin người đừng bảo họ ngô ì, họ không được phép ngô ì trước mặt hoàng tử đâu.

Vừa lúc ấy ngài cận thần Sên Giôn bước vào phòng, đê n gầ n Tôm, lớn tiế ng nói:

- Hạ thần mang lệnh của hoàng thượng đê n đây, nhưng hạ thần chỉ được phép truyề n đặ t lại cho hoàng tử và ngài Hóc-phốt mà thôi.

Mọi người rời khỏi phòng. Ngài Sên Giôn hắ ng giọng vại lầ n rô ì trịnh trọng nói:

- Hoàng thượng phán rằ ng: Hoàng tử không bao giờ được nói rằ ng mình không phải là hoàng tử, và khi nào không biế t mình phải làm gì thì hoàng tử phải hỏi ngài Hóc-phốt hoặc hỏi hạ thần, Sên Giôn đây.

Tôm đáp cho qua chuyện, giọng chán ngán:

- Hoàng thượng đã phán thế nào thì ta sẽ làm theo thế ấy.

Ngài Hóc-phót sô t sắ ng nói với Tôm:

- Thừa hoàng tử, hôm nay người đừng đọc sách hay học bài gì nữa, hoàng tử phải được sáng khoái trong lúc dự bữa yến tiệc tối nay.

Tôm ngạc nhiên nhìn ngài Hóc-phót. Ngài Sên Giôn thắ y vậy vội nói tiế p:

- Thừa hoàng tử, người lại ngạc nhiên rô i. Ngài Hóc-phót nói về buổi dạ tiệc mà hoàng thượng đã hứa với người từ tháng trước. Người đã nhớ ra chưa?

Tôm đỏ mặt, buồ n rắ u đáp:

- Xin lỗi, tôi hoàn toàn không nhớ gì về việc đó cả.

Đúng lúc đó công chúa Ê-li-do-bét và tiểu thư Giên Grê thông thả bước vào phòng. Khi hai cô đi ngang qua, ngài Hóc-phót nói khe khe:

- Nế u hoàng tử có quên điề u gì thì đừng có tỏ vẻ ngạc nhiên. Xin công chúa và tiểu thư nhớ cho.

Trong khi đó ngài Sên Giôn thì thảo nói vào tai Tôm:

- Thừa hoàng tử, xin người chớ quên ý nguyện của đức vua. Người hãy nhớ tắ t cả những gì mà người có thể nhớ được. Chớ để người khác thắ y rắ ng hoàng tử đã thay đổi quá nhiề u.

Trong khi tiế p chuyện công chúa và tiểu thư, nhiề u lúc Tôm chẳng biế t nói gì, nhưng cả hai dường như không ai để ý đế n điề u ấy.

Tôm hỏi:

- Các chị sẽ đế n dự bữa dạ tiệc tối nay cùng với tôi chứ? Cả hai điề u đáp:

- Vâng, chúng tôi sẽ đến.

Thế là Tôm cảm thấy hết sức vui mừng vì trong bữa dạ tiệc chú sẽ có hai người bạn cùng lứa tuổi và nói năng không đến nỗi cứng đờ như những vị cận thân tai to mặt lớn. Khi công chúa và tiểu thư đi rồi, Tôm nói với ngài Hóc-phốt:

- Ta có thể lánh vào một góc nào để nghỉ ngơi một chút được không?

Ngài Hóc-phốt nói ngay:

- Thưa hoàng tử, người có thể làm bất cứ điều gì người muốn.

Thế là người ta lại đưa Tôm sang một căn phòng khác. Ước muốn đầu tiên của Tôm là được uống nước. Ngay lập tức, một thị đồng bận đồng phục lụa quý xuống trước mặt chú, dâng cho chú cốc nước đặt trên chiếc khay vàng lấp lánh, chạm trổ tinh vi.

Mọi việc cứ diễn ra như vậy mỗi khi Tôm định tự mình làm lấy bất cứ một việc gì. Chú cố nhin cười, nghĩ thầm: "Mình e rằng người ta sẽ còn thờ hộ cả cho mình cũng nên!".

Thời gian đơn điệu trôi qua trong bầu không khí tẻ ngắt. Tôm cảm thấy mệt mỏi, nằm xuống muốn ngủ nhưng không thể nào chợp mắt được. Trong óc chú ngổn ngang bao nhiêu ý nghĩ; hơn nữa trong phòng chật ních những người đứng chầu xung quanh.

Chương 8

BỮA ĂN ĐẦU TIÊN CỦA CẬU BÉ TÔM TRONG HOÀNG CUNG

Khoảng một giờ trưa, người ta dựng Tôm dậy thay quần áo cho chú để đi ăn cơm trưa. Sau đó người ta dẫn chú đến một căn phòng lớn. Ở đó bàn ăn đã dọn sẵn cho riêng hoàng tử. Trong phòng chật ních người. Tất cả mọi người đều được báo trước rằng hoàng tử bị mất trí và họ sẽ không được tỏ ra ngạc nhiên nếu hoàng tử có làm một điều gì, nói một câu gì kì quặc.

Chú bé Tôm đáng thương thấy đói ngấu. Chú thích thú nhìn những món ăn thịnh soạn bày kín khắp bàn. Chú dọn cả mớ dao, đĩa sang một bên, dùng tay bốc ăn. Nhưng không một ai cười cả. Chú nhìn chiếc khăn ăn trắng muốt để bên cạnh chỗ ngồi và nói:

- Hãy đem cất nó đi, ta e rằng nó sẽ bị ô nhiễm vì thức ăn thì phí quá.

Chiếc khăn ăn lập tức được đem cất đi, không một lời thắ c mắ c.

Khi đã ăn xong món tráng miệng, chú ních đầy hạt dẻ vào hai túi. Tất cả mọi người đều cúi đầu nhìn xuống đất, làm ra vẻ không ai để ý đến việc đó cả.

Bỗng nhiên chú bắt đầu thấy ngứa mũi. Con ngứa mỗi lúc một tăng, không sao nhịn được. Chú nhìn các viên cận thần đứng gần chú, hết vị này đến vị khác, để cậu cứu họ. Mọi người chạy xô đến bên chú, hỏi xem có điều gì khó chịu. Tôm rung rung nước mắt nói:

- Ta bị ngứa mũi ghê quá. Làm thế nào bây giờ?

Không một ai dám cười. Cũng không một ai có cách gì để giúp hoàng tử cả. Nước mắt chú bé Tôm bắt đầu ròn ròn chảy xuống hai gò má.

Cuối cùng em xin lỗi mọi người đứng xung quanh, đưa những ngón tay vừa bốc thức ăn lên mũi cào lấy cào để.

Cũng không một ai dám cười. Nhưng tất cả đều thấy ái ngại cho vị hoàng tử tội nghiệp.

Khi Tôm đã hết cơn ngứa mũi, mọi người đưa chú bạn nhỏ của chúng ta trở về cung hoàng tử và để chú ở lại một mình. Một lát sau, chợt nhớ đến những hạt dẻ trong túi, chú móc hạt dẻ ra ghè ăn. Và đây là lần đầu tiên từ khi trở thành hoàng tử, chú cảm thấy thật sự sung sướng.

Khi đã ăn hết hai túi hạt dẻ, chú lục tũ sách tìm được mấy cuốn, trong số đó có một cuốn nói về những điều nghi lễ của triều đình Anh quốc. Những điều này hoàn toàn mới lạ đối với chú. Chú tò mò muốn biết người ta viết những gì trong cuốn sách dày cộm này. Chú nấp xuống chiếc đi-văng bên cạnh, mở sách bắt đầu đọc.

Chương 9

CHIẾC ĐẠI ÁN CỦA NƯỚC ANH

Vừa tới hoàng cung, quan đại thần tư pháp được vời vào chầu vua ngay tức khắc.

Đức vua phán hỏi vị đại thần tư pháp:

- Việc hành hình kẻ thù của ta, lão quận công No-phô c, đã sẵn sàng cả chưa?

Vị đại thần tư pháp thưa:

- Tâu bệ hạ, trước hết ta phải đóng dấu ấn vào chiếu chỉ hành hình y đã.

Đức vua hỏi:

- Thế khanh còn chờ gì nữa, chiếu đại án đâu? Khanh vẫn giữ nó mà.

- Tâu bệ hạ, thần hiện nay không giữ. Ngày hôm kia bệ hạ đã lấy chiếu đại án để đưa cho điện hạ, hoàng tử xứ U-ên rồi.

Nhà vua gật đầu:

- Ừ phải, trẫm nhớ ra rồi. Khanh hãy đến chỗ hoàng tử lấy lại chiếu đại án về đây cho trẫm.

Vị đại thần tư pháp vội vã đi đến cung hoàng tử nhưng chẳng bao lâu ngài trở lại tay không. Vị đại thần tư pháp thưa:

- Muôn tâu hoàng thượng, dám mong hoàng thượng đại xá. Hoàng tử ngọc thể bất an, không nhớ gì về chiếc đại ấn cả.

Đức vua âu sầu nói:

- Thôi được, khanh đừng hỏi gì hoàng tử về chiếc ấn nữa. - Rồi đức vua than thở một mình: - Ôi, hoàng tử đáng thương của cha! Trái tim cha sầu muộn quá chừng. Cha yêu thương con quá đỗi. Thật tội nghiệp con tôi!

Nhà vua nhắm nghiền đôi mắt, lặng đi hồi lâu, nước mắt chảy tràn xuống hai gò má. Khi nhà vua mở mắt ra, thấy vị đại thần tư pháp vẫn đứng đó, ngài thét lên:

- Đừng đợi chiếc đại ấn nữa. Ta không thể tìm được chiếc ấn ấy nữa đâu. Hãy đi lấy chiếc triện của ta lại đây. Đứa nghịch tặc của ta, tên quận công No-phôc, ngày mai, trước khi vâng thái dương xua tan những mưu đồ đen tối của thế gian này, hắn sẽ phải chết! Ngày mai, ngươi hãy mang đến cho ta cái đầu lâu của hắn.

Chương 10

HOÀNG TỬ Ở PHỐ NGÕ RÁC

Gion Ken-ty, bố Tôm Ken-ty, lôi xềnh xệch hoàng tử Ét-uốt Tiu-đơ về phố Ngõ Rác. Hoàng tử cố sức vùng vẫy để thoát thân nhưng không nổi. Cuối cùng, vì mệt lả hoàng tử đành ngoan ngoãn để Giôn Ken-ty kéo đi, không chống cự nữa.

Chẳng bao lâu hoàng tử đã bị lôi về tới căn buồng ổ chuột bẩn thỉu của gia đình Giôn Ken-ty. Trong buồng, hoàng tử trông thấy hai cô bé, một người đàn bà và một cụ già.

Giôn Ken-ty nói với bà cụ già:

- Này bà, bà hãy thử nghe xem thằng nhãi con này nói năng làm nhảm những gì rồi giúp tôi một tay dằn tuốt xác nó ra, cho dẫu óc nó đỡ mục đi đôi chút.

Quay sang hoàng tử, Giôn Ken-ty nói tiếp:

- Thế nào, thằng nhãi, hãy nhắc lại những câu nói ngu xuẩn của mày đi xem nào! Xung tên của mày đi! Mày là ai?

Hoàng tử vẫn thản nhiên đáp:

- Bây giờ ta cũng nói những điều mà ta đã nói với người lúc nãy: Ta là Ét-uốt Tiu-đơ, hoàng tử xứ U-ên!

Nghe hoàng tử nói, Giôn Ken-ty nấc lên cười hô hô, còn cụ già thì cười gặt nghẹo, giàn giụa cả nước mắt. Nhưng người đàn bà, bà mẹ của Tôm, thì lại chạy đến gần hoàng tử. Bà quỳ xuống và quàng tay ôm lấy vai hoàng tử, đầu đón kêu lên:

- Con trai đáng thương của mẹ! Con đã bị loạn óc vì đọc những truyện rô` đại. Lòng mẹ tan nát vì con.

Hoàng tử nhìn thẳng vào gương mặt hiê`n hậu của bà mẹ và nói với bà:

- Người mẹ tội nghiệp! Con trai của bà vẫn khỏe. Cậu ta chẳng bị điên cũng chẳng làm sao cả. Bà hãy cùng đi với ta đế`n hoàng cung, cậu ta đang ở đó, và đức vua, phụ vương ta, sẽ để cho cậu ta về` nhà với bà.

Người đàn bà òa lên khóc, đưa hai tay bưng lấ`y mặt. Một cô bé rụt rè nói với bô` :

- Bô` ạ, hãy cho em nó đi ngủ. Ngày mai nó sẽ tỉnh táo lại thôi. Nó sẽ lại đi ăn xin và sẽ không trở về` nhà tay không nữa...

Giôn Ken-ty cắ`t ngang lời cô bé, bảo hoàng tử Ét-uô`t:

- Đưa tao xem hôm nay mày mang về` được những gì?

Hoàng tử lắ`c đầ`u:

- Một lâ`n nữa ta nhắ`c lại với ngươi rắ`ng: Ta là con trai của nhà vua, chứ không phải là Tôm Ken-ty nào hế`t.

Nghe câu nói â`y, Giôn Ken-ty phát điên lên vì giận dữ, đế`n nổi ngay lập tức tiế`ng cười của y tắ`c lại trong cuố`ng họng và trận mưa đầ`m bắ`t đầ`u nặng nề` rơi xuố`ng vai, xuố`ng mặt hoàng tử Ét-uô`t đáng thương. Mụ già rời khỏi góc nhà giúp con trai mụ một tay hành hạ cậu bé.

Đánh đập cậu bé đã chán tay, gã Giôn và mụ già lại quay ra đánh đập hai cô bé cùng với bà mẹ của hai cô vì những người này đã tỏ ra thương hại Ét-uô`t, muô`n bệnh vực chú.

Cuối cùng, khi tã n bị kịch gia đình đã đến lúc nên hạ màn, Giôn Ken-ty ra lệnh:

- Bây giờ tất cả chúng mày đi ngủ! Tao mệt lắm rồi!

*

* *

Biết chắc rằng bà và bố đã ngủ say, hai cô bé rón rén lén đến chỗ hoàng tử năm và đắp lên mình hoàng tử mảnh chăn rách cho đỡ rét. Bà mẹ cũng mang đến cho hoàng tử một khoanh bánh mì, nhưng hoàng tử không sao ăn nổi.

Bà mẹ năm trăm trọc, ngẫm nghĩ về những sự việc vừa xảy ra. Trong cử chỉ của thằng bé có cái gì là lạ. Bà không rõ cái đó là gì, nhưng bà cảm thấy cử chỉ và lời nói của thằng bé có phần khác với Tôm, con trai bà. Có thể thằng bé này không phải là con trai bà chăng?

Bà quyết định kiểm tra lại thằng bé. Bà nghĩ: "Bằng cách này, mình sẽ biết thằng bé có phải là con mình không".

Mỗi khi Tôm bị đánh thức bất thành linh hoặc sợ hãi một cái gì, bao giờ chú cũng lấy bàn tay che mắt.

Bà bèn thả một ngọn nến rồi nhẹ nhàng lén đến cạnh cậu bé đang ngủ say. Đột nhiên bà đưa sát cây nến vào mặt em, đồng thời lấy tay đập mạnh xuống sàn nhà sát bên tai em. Cậu bé mở chòng mắ t, dầy vẻ sợ hãi và kinh ngạc nhìn quanh nhưng không hề lấy tay che mắ t. Người mẹ đáng thương ấy chẳng còn biết làm gì hơn nữa. Nhưng bà vẫn bán tín bán nghi. Bà lại đến cạnh cậu bé mắ y lén, lạy đi lạy lại cách thử của bà. Nhưng lén nào cũng vậy, cậu bé đều chòng tỉnh dậy sợ hãi, kinh ngạc nhìn quanh nhưng

không hề lấ y tay che mắt. Cuối cùng bà đành trở về giường rồi ngủ thiếp đi trong cơn ác mộng đêm địa nước mắt.

*

**

Tiếp trò chuyện ô m ô m giữa Giôn Ken-ty và một người nào đó khiến hoàng tử đang ngủ mê mệt choàng tỉnh dậy. Người đàn ông lạ mặt đến đây từ lúc hoàng tử còn ngủ say, bảo với cả nhà rằng họ phải lập tức bỏ nhà đi trốn ngay vì Giôn Ken-ty đánh chết một người trong trận xô xát vừa xảy ra ngoài đường phố. Người đó nói:

- Bây giờ người ta đang đi lùng ông anh đây, Giôn Ken-ty ạ. Nếu ông anh muốn giữ lấy cái "thủ cấp" thì hãy bỏ trốn ngay đi.

Thế là cả gia đình Giôn Ken-ty vội vàng gói ghém một ít đồ dùng, bỏ nhà ra đi trong lúc trời còn chưa sáng rõ mặt người. Họ len lỏi men theo những đường phố nằ m im lìm trong bóng tối nhá nhem. Hoàng tử cũng bị Giôn Ken-ty bắt buộc phải đi theo gã. Khi mọi người vừa rẽ sang một phố khác, hoàng tử bất thình lình chạy ngược lại. Hoàng tử cứ thế că m đầu chạy, chạy mãi cho đến khi kiệt sức mới dừng chân đi chậm lại. Ngẩng đầu lên hoàng tử bỗng nhận ra trước mặt mình là cung điện của nhà vua. Hoàng tử hết sức vui mừng bước đến cạnh cổng cung điện ra lệnh cho tên lính gác mở cổng cho cậu vào vì cậu là hoàng tử xứ U-ên. Nhưng, tất nhiên, không có tên lính gác nào tin cậu cả và đám đông đứng gầ n đây cười rộ lên chế giễu cậu. Hoàng tử vẫn một mực nhắ c đi nhắ c lại:

- Ta là hoàng tử xứ U-ên đây! Ta là thái tử nước Anh đây!

Đột nhiên, một người đàn ông xuất hiện trong đám đông. Ông ta người cao lớn, cường tráng và đã luố ng tuổi. Quầ n áo của ông ta may theo kiểu nhà binh nhưng bằ ng thứ hàng đắ t tiề n. Ông nói to, giọng chắ c nịch:

- Tôi chẳng biết cậu có phải là hoàng tử thật hay không, nhưng tôi sẽ không cho phép mọi người giễu cợt cậu. - Ông ta quay sang tự giới thiệu mình với Ét-uôt: - Tôi là Mai Hen-đan, tôi sẽ là người bảo vệ cậu!

Dứt lời, ông nắm lấy cánh tay Ét-uôt và hai người cùng bước đi.

*

* *

Trong khi đó Tôm Ken-ty đang ngồi trên chiếc thuyền rồng giương buồm xuôi theo dòng sông Thêm-dơ. Công chúa Ê-li-dơ-bét và tiểu thư Giên Grê mời hoàng tử cùng đi chơi thuyền với các cô. Các cô muốn cho hoàng tử vui vẻ lên đôi chút để ngài có thể quên cái chứng bệnh kì dị của ngài đi. Nhưng giây phút thú vị của cuộc du thuyền vừa bắt đầu thì đột nhiên người đưa tin của nhà vua xuất hiện. Tất cả đều kinh ngạc và im lặng. Người đưa tin bước đến gần Tôm nói to, giọng rất nghiêm trang:

- Hoàng đế băng hà!

Ngay lập tức, tất cả mọi người có mặt ở đây đều quỳ phục xuống đất, đầu hướng về phía Tôm hô lớn:

- Thánh thượng vạn tuế!

- Hoàng đế Ét-uôt vạn tuế!

- Ét-uôt, hoàng đế nước Anh, vạn vạn tuế!

Chương II

HOÀNG TỬ VÀ NHỮNG NGƯỜI BẠN MỚI

Trong khi Mai Hen-đân và vị hoàng tử nhỏ đang đi xa dần hoàng cung, Ét-uốt cũng nghe thấy những tiếng kêu truyên đi khắp mọi nơi:

- Hoàng đế băng hà!

Tiếng kêu ấy làm cho hoàng tử cảm thấy đau buồn vô hạn vì hoàng tử hiểu rằng từ nay cậu sẽ trở thành một con người cô đơn không nơi nương tựa trên thế gian này.

Đột nhiên, hoàng tử lại nghe thấy một tiếng hô lớn:

- Hoàng đế Ét-uốt thứ sáu vạn tuế!

"A, giờ đây ta đã là hoàng đế!" Hoàng tử nghĩ vậy và cảm thấy vô cùng kiêu hãnh, nhưng trong lòng cũng không khỏi buồn tủi cho số phận của mình và đau đớn vì cái chết của vua cha.

Hoàng tử cùng Hen-đân dừng lại trước cửa một quán nhỏ, nơi Hen-đân đang trọ. Đột nhiên, hai người nghe thấy một giọng nói oang oang:

- Mày chạy đi đâu suốt từ tờ mờ sáng đến giờ? Định chạy trốn hả? Nếu mày vẫn cố tình chạy trốn bố mày lần nữa thì tao sẽ tuốt xác mày ra!

Hai người quay lại và Ét-uốt nhận ra Giôn Ken-ty đang đứng trước mặt họ. Hen-đân hỏi hoàng tử:

- Đây cậu bé, có phải ông này đúng là bố cậu không? Vị hoàng đế nhỏ tuổi vội vã kêu lên:

- Không, không phải. Ông ta không phải là bố tôi. Tôi sẽ không đi với ông ta đâu. Đêm qua, ông ta đã đánh tôi lăn khắp người lên đây!

Mai Hen-đân nói:

- Nếu vậy thì ở lại đây với tôi.

Ông quay về phía Giôn Ken-ty, nói tiếp:

- Còn anh, hãy đi theo con đường của anh, bằng không ta sẽ đập chết anh ngay như một con chó dại, không hơn, không kém!

Giôn Ken-ty biết không thể nào chống lại được con người cương quyết đầy sức mạnh ấy, đành bỏ đi để mặc vị hoàng tử nhỏ ở lại.

Ét-uốt và người bạn mới của cậu bước vào trong quán trọ, tìm đến căn buồng của Hen-đân. Căn buồng hết sức chật hẹp, nghèo nàn. Trong buồng chỉ có một chiếc giường cũ kỹ, một chiếc bàn một ruỗng, hai chiếc ghế và một cái bệ rửa mặt. Vị hoàng đế nhỏ tuổi bước đến bên giường, ngã lưng ngay lên đó. Cậu cảm thấy mệt lả, bụng đói như cào. Hai mắt nhắm nghiền, cậu dặn Hen-đân:

- Khi nào đến bữa hãy gọi ta dậy nhé.

Chỉ một phút sau cậu đã ngủ thiếp đi.

Hen-đân mỉm cười nói một mình: "Cậu bé nằm ngay lên giường của ta y như là giường của chính mình vậy. Có lẽ cậu ta thực sự tưởng

tượng mình là hoàng tử xứ U-ên cũng nên. Nhưng ta rất ưa cậu bé và ta sẽ trông nom săn sóc cậu như em ruột của ta. Ta sẽ là người anh của cậu. Cậu bé cần có một người bạn. Ta cũng cần có một người em".

Người hầu phòng bưng vào một món ăn nóng hổi, đặt lên bàn rồi đi ra. Hen-đân bước tới cạnh giường lay vai đánh thức cậu bé. Ét-uốt mở choàng mắt ra. Hen-đân nói:

- Dậy thôi cậu bé. Bây giờ chúng ta sẽ ăn một bữa sáng ngon lành.

Cậu bé trở dậy và đến bên chiếc bể rửa mặt ở góc nhà. Cậu nói:

- Ta muốn rửa ráy một chút. Hãy cầm lấy chiếc khăn này cho ta.

Hen-đân cố nhin không cười ra tiếng và kiên nhẫn cầm lấy chiếc khăn mặt, nâng khăn đứng đợi cho đến khi cậu bé rửa ráy xong. Hen-đân bước tới bàn ăn, vừa ngó vào bàn chực ăn thì không ngờ cậu bé tỏ vẻ bức tức nói:

- Sao nhà ngươi lại dám cả gan ngó vào trước mặt nhà vua?

Hen-đân cố kìm sự bức bối của mình nhưng rồi ông thích thú nghĩ thầm: "Thôi được, hãy cứ để cho cậu bé tưởng tượng mình là nhà vua. Còn ta, ta cũng sẽ giả vờ là ta tin cậu". Nghĩ vậy ông liền đứng dậy, ra về chờ lệnh Ét-uốt.

Ét-uốt tỏ vẻ hài lòng, cậu nói với Hen-đân:

- Ngươi tự xưng tên là Mai Hen-đân phải không?

Hen-đân trả lời:

- Thừa đức vua, đúng thế ạ.

Hen-đân nghĩ: "Nếu ta muốn giả vờ là ta tin cậu thật thì ta phải xưng hô với cậu là thừa đức vua hoặc là tâu bệ hạ. Ta phải cố đóng vai trò của ta khéo léo như cậu bé mới được".

Cậu bé lại nói:

- Hãy kể cho ta nghe về nhà ngươi đi.

Hen-đân bắt đầu kể cho cậu bé nghe về cuộc đời đầy gian truân sóng gió của ông. Ông kể rằng ông là con trai của một đôi vợ chồng khá giả. Mẹ ông chết từ khi ông vẫn còn là một cậu bé ngây thơ. Ông có hai người em trai tên là Ác-tơ và Hắc. Nhưng không may, ngay từ khi còn trẻ ông đã phải bỏ nhà ra đi vì ông xích mích với Hắc, em ông. Cha ông cưng Hắc hơn hẳn những đứa con khác của mình, nên đã đuổi ông ra khỏi nhà.

Ông sống lang thang ngoài xã hội rồi trở thành một người lính và đã tham gia nhiều cuộc chinh chiến. Trong một trận giao tranh, ông bị bắt làm tù binh. Bảy năm trôi qua trong trại giam của kẻ thù và giờ đây ông đã trở về nước Anh. Ông chưa hay biết một chút tin tức gì về gia đình ông cả và giờ đây ông đang trên đường trở về Hen-đân Hôn, ngôi biệt thự của dòng họ Hen-đân.

Nghe xong câu chuyện, đức vua râu râu nói:

- Câu chuyện đời tư của ngươi thật là buồn thảm. Ngươi là một con người dũng cảm. Ngươi đã cứu giúp ta trong lúc ta rất cần đến sự giúp đỡ. Ta muốn cảm ơn ngươi và vì lòng nhân từ của ngươi, ta sẽ ban cho ngươi bất cứ điều gì ngươi muốn.

Hen-đân cảm ơn cậu bé, định bảo rằng ông chẳng muốn gì cả, nhưng rồi ông tự nghĩ: "Mình phải xin cậu bé cho phép mình ngò i trước mặt cậu mới được". Nghĩ vậy ông bèn quỳ một chân xuống đất và cung kính nói với nhà vua:

- Thừa đức vua, hạ thần có một điều muốn cầu xin người: dám mong đức vua cho phép thần được ngồi trước mặt người.

Ét-uốt suy nghĩ một lát rồi gật đầu, nói:

- Được lắm, Hen-dân ạ, ta cho phép người được ngồi trước mặt ta, hoàng đế của nhà người; và không chỉ một mình người, mà cả các con cháu của người cũng được hưởng đặc quyền ấy.

Hen-dân ngồi lên ghế bành đầu ăn uống một cách khoái trá và tự nhủ thầm:

- Rất may mà mình đã đòi cậu bé cho phép mình ngồi trước mặt cậu ta. Cậu bé tội nghiệp, "vị hoàng đế tí hon đáng thương trị vì vương quốc của những giấc mơ"!

Chương 12

HOÀNG TỬ MẤT TÍCH

C háng bao lâu hai người bạn đều thấy buồn ngủ. Nhà vua nói với Hen-đân:

- Hãy giúp ta cởi bỏ những mảnh giẻ rách của ta ra. Ta buồn ngủ lắm rồi.

Hen-đân cởi quần áo cho cậu bé và tự nhủ thầm:

- Cậu bé sẽ lại chiếm giường của mình như lúc này đây. Mình làm thế nào bây giờ?

Đức vua nhỏ tuổi vừa ngáp vừa nói:

- Người hãy nằm ngủ ở dưới sàn cạnh cửa ra vào để canh gác nhé.

"Cậu bé sẽ mất vai của mình đấy quá!" - Hen-đân nghĩ vậy rồi ngả lưng nằm ngay xuống sàn nhà gần cửa ra vào.

Một lát sau, hai người bạn đã ngủ thiếp đi.

Vào khoảng mười hai giờ trưa, Hen-đân trở dậy. Ông định đi mua cho cậu bé một bộ quần áo. Ông nhẹ nhàng mở cửa ra đi khoảng nửa tiếng đồng hồ rồi trở về, mang theo một bộ quần áo trẻ em. Ông nhẩm tính: "Tiền trọ và tiền ăn bữa sáng đã trả rồi. Mình còn đủ tiền để mua hai con lừa cho chuyến đi tới biệt thự Hen-đân Hôn. Bây giờ mình sẽ đánh thức cậu bé dậy, mặc cho cậu bộ quần áo này, cho cậu ăn, rồi mình và cậu bé sẽ lên đường".

Hen-đân mở cửa bước vào phòng, lớn tiếng nói:

- Mời chúa công trở dậy!... Chà, cậu bé vẫn không trả lời, ngủ say đến thế là cùng.

Hen-đân bước đến cạnh giường và kéo tung tấm chăn ra. Lạ chưa, cậu bé không có ở trên giường! Ông nhìn quanh và cũng chẳng thấy bộ quần áo rách của cậu đâu cả.

Vừa lúc ấy, người hầu phòng bụng món ăn bước vào. Hen-đân lớn tiếng hỏi:

- Cậu bé đâu rồi?

Người hầu phòng nói, giọng run rẩy:

- Ô, thế ông không gặp cậu bé à? Lúc ông đi rồi có một thằng bé đến đây và nói rằng ông bảo nó dẫn cậu bé đến gặp ông ngay. Nó nói rằng ông đang đợi cậu bé ở đầu cầu... Tôi liền đưa đứa bé lạ mặt vào đây. Nó đánh thức cậu bé dậy nói cho cậu bé biết t ý muốn của ông. Cậu bé tỏ vẻ bức tức nhưng vẫn mặc bộ quần áo rách vào người rồi đi theo thằng bé lạ mặt đó.

Hen-đân hỏi dồn:

- Nó đi có một mình, hả?

- Bẩm ông, vâng, nó đi một mình.

- Có chắc chắn thế không?

- Bẩm ông, tôi dám chắc như vậy ạ.

- Nghĩ kĩ lại xem, có thể là mày quên chăng?

Sau một lát suy nghĩ, người hầu phòng nói:

- Nó đến đây có một mình. Nhưng bây giờ tôi mới nhớ ra là khi thằng bé lạ mặt dẫn cậu bé đến đầu cầu thì có một người đàn ông từ phía cầu đi lại gặp cậu bé.

Hen-dân kêu lên:

- Rồi sao nữa?

- Bẩm ông... sau đó tôi chẳng trông thấy gì nữa.

Hen-dân nghe xong, vội vàng chạy bỏ xuống thang gác, tiếng ông rít lên trong cổ họng:

- Lại cái tên tự xưng là bố cậu bé đây thôi. Ta mất mắt chú rồi. Vị chúa công tí hon điên rồi tội nghiệp của ta ơi! Không! Ta không thể mất chú được. Ta quyết sẽ tìm kiếm chú ở khắp mọi nơi, cho đến khi nào thấy chú mới thôi.

Hen-dân hốt hải chạy về phía đầu cầu. Ông hi vọng sẽ tìm thấy Ét-uốt ở đây. Ông để ý nhìn kỹ tất cả những người ông gặp trên đường đi. Chẳng thấy Ét-uốt đâu!

Ông quay đi rồi lại trở lại khu vực đầu cầu suốt mấy tiếng đồng hồ. Vẫn chẳng thấy Ét-uốt đâu cả!

Trời đã bắt đầu tối. Ông cảm thấy chân tay rời rã, bụng đói cồn cào. Ông đành quay trở về quán trọ ăn cơm tối.

Ăn xong, ông vào giường nằm nhưng không tài nào chợp mắt được. Ông suy nghĩ, tính cách tìm kiếm cậu bé. Ông buồn bã nói một mình: "Cậu bé không muốn rời quán trọ. Cậu tỏ vẻ bức dọc không muốn đi theo nó, nhưng cậu vẫn đi. Phải, vẫn đi, vì cậu tưởng rằng Hen-dân bảo cậu đến. Cậu bé thật đáng yêu!".

Chương 13

HOÀNG TỬ BÉ BĂNG HÀ!

HOÀNG ĐẾ VẠN TUẾ

Cũng vào buổi sáng hôm đó, khi Tôm Ken-ty bừng mắt tỉnh dậy, trời hãy còn tối ỉm đã t. Chú nằ m im vài phút rồi bỗng nhiên vui sướng kêu lên:

- Chị Nen, chị Bét ơi, đê ́ n đây! Mau lên! Em sẽ kể cho các chị nghe một giấ ́ c mơ thật là kì diệu. Chị Nen, chị Bét ơi!

Một giọng nói gầ ́ n chú câ ́ t lên:

- Tâu bệ hạ, xin người hãy truyê ́ n lệnh.

- Lệnh?! Ôi, có lẽ nào giấ ́ c mơ lại biê ́ n thành sự thật? Thật tội nghiệp cho ta! Hãy nói ta nghe. Ta là ai?

- Tâu bệ hạ, đê m qua người là hoàng tử xứ U-ên. Hôm nay người là hoàng đê ́ Ét-uô ́ t sáu, trị vì nước Anh!

Tô m vui đầ ́ u giữa đô ́ ng chắ n gô ́ i, nói gầ ́ n như khóc:

- Thê ́ là chẳng phải ta mơ! Ôi, thật tội nghiệp cho ta!

Chú lại ngủ thiê ́ p đi. Lát sau chú lại chìm vào một giấ ́ c mộng tươi vui khác.

Trong mơ, chú vô cùng sung sướng đư ́ c trở về nhà. Người mẹ yêu đầ ́ u hê ́ t sức vui mừng, nước mắ ́ t lưng trồ ng, ôm chầ ́ m lắ ́ y chú, hôn liên tiế ́ p vào trán và hai má chú, rồi trìu mê ́ n nói:

- Tâu bệ hạ, trưa rồi, có lẽ người nên trở dậy.

Ô! Đó không phải là tiếng nói mà chú đang mong đợi. Chú mở mắt ra. Không phải mẹ chú mà là viên quan hầu cận xúng xính trong bộ y phục sang trọng, đang quỳ phục cạnh giường.

Cậu bé đáng thương bỗng nhớ ra chú đang là một vị hoàng đế. Chú ngò i nhồm dậy, liền trông thấy các quan đại thần đã tề tựu đông đủ đầy phòng.

Thế rồi lễ bệ hạ phục bái đầu diễn ra khá lâu. Người ta rửa mặt, bện tóc cho chú và cuối cùng cậu bé Tôm đã gọn gàng trong bộ hoàng bào, đầu đội vương miện, xinh tươi như một em bé gái.

Ăn sáng xong, Tôm được đưa tới vương thất. Tại đây chú khá bận rộn với công việc triều đình. Ngài cận thần Hóc-phót đứng cạnh ngai vàng để giúp đỡ chú khi cần thiết.

Công việc tiến hành chậm chạp. Người ta đọc cho chú nghe vô số những tờ sớ biểu⁽¹⁾. Rồi cuộc cậu bé Tôm đáng thương tự hỏi tội mình: "Mình đã làm gì nên tội để đến nỗi bị giam giữ ở đây, bái phục phải làm vua và chẳng còn được trông thấy mẹ, thấy chị, thấy bạn bè, thấy ruộng đồng và ánh nắng nữa?".

Thế rồi cái đầu tội nghiệp nặng trĩu của chú gục xuống, chú bái đầu gật lia gật lịa.

Bá quan triều thần đứng lạng xung quanh đứa trẻ đang ngủ gật. Việc quốc gia đại sự ngừng trệ lại.

Chương 14

ĐỨA BÉ CHỊU-ĐÒN-THUÊ

Buổi chiều hôm đó đôi lúc Tôm được rảnh rỗi và người ta đưa một đứa bé chừng mười hai tuổi, vẻ mặt ốm yếu vào gặp chú.

Thằng bé cúi rạp đầu, chậm chạp bước đến gần Tôm, quỳ xuống trước mặt chú. Tôm vẫn ngơ ì yên, nhìn đứa bé một lát rồi hỏi:

- Cậu bé đứng dậy. Cậu là ai và muốn gì?

Đứa bé đứng dậy nói:

- Đa tạ bệ hạ! Tâu bệ hạ, chắc người còn nhớ kẻ hạ thần? Hạ thần là đứa bé chịu-đòn-thuê của hoàng cung, kẻ chuyên chịu đòn thay cho bệ hạ đây ạ!

- Đứa bé chịu-đòn-thuê? Thế cậu... Chịu đòn thay cho ta à?

- Tâu bệ hạ, đúng thế ạ. Thần là con lão Hăm-phrây Mác-lâu.

Tôm chẳng hiểu ra sao cả. Cuối cùng chú đành nói dõ ì:

- Hình như ta có nhớ cậu nhưng không nhớ rõ lắm, ta đang khó ở mà.

- Ôi đức vua đáng thương của thần! - Đứa bé chịu-đòn-thuê xúc động thốt lên như vậy và nghĩ thầm: "Đúng thật rồi, người bị mất trí rồi. Nhưng mình suýt nữa quên khuấy đi mất. Người ta đã chẳng dặn mình là không được để ý bất cứ điều gì người làm làm gì".

Tôm nói tiếp:

- Gã này đây ta thường hay quên lãng mất nhiều việc. Nhưng đừng để ý đến điều đó. Cứ nói ta nghe cậu muốn gì?

- Tâu bệ hạ, ngày hôm kia bệ hạ mắc lỗi trong bài ngoại ngữ Hi Lạp vào giờ học buổi sáng. Bệ hạ có nhớ không?

- À... Có, ta có nhớ.

- Tâu bệ hạ, thái sư của người hứa sẽ đánh hạ thần vì những lỗi đó và...

- Đánh cậu? - Tôm ngạc nhiên hỏi. - Tại sao thái sư lại đánh cậu vì ta mắc lỗi?

- Tâu bệ hạ! Người lại quên mất rồi. Thái sư bao giờ cũng đánh thần mỗi khi bệ hạ không thuộc bài hoặc bệ hạ mắc lỗi.

- Ồ, ờ đúng thế, đúng thế. Ta quên mất. Ta nhớ ra rồi. Cậu dạy ta học trước và thái sư bảo rằng cậu không biết cách dạy ta, và nếu ta mắc lỗi thì...

- Ôi bệ hạ! Người đang nói gì vậy? Hạ thần, kẻ tội tởm của người lại dạy người ư? Không bao giờ! Nhưng sự thật là như thế này: Không có ai được phép đánh đòn hoàng tử xứ U-ên cả. Vì vậy mỗi khi người mắc lỗi, hạ thần - đứa bé chịu-đòn-thuê của người, phải chịu thay những roi đòn ấy. Và thế là phải. Đó là công việc của thần và thần nhận tiền lương của triều đình để làm việc ấy.

Bây giờ Tôm mới vỡ lẽ. Chú nhìn đứa bé chịu-đòn-thuê, lòng đầy thương xót.

- Thế người ta đã đánh cậu chưa, người bạn đáng thương của ta? - Tôm hỏi đứa bé.

- Tâu bệ hạ, chưa ạ. Hôm nay người ta sắp sửa đánh thên, nhưng lại thôi vì hoàng đế băng hà. Giờ đây, người không còn là hoàng tử xứ U-ên nữa. Người đã là hoàng đế nước Anh và thên e rằng bệ hạ sẽ không tiếp tục việc học tập của người nữa. Người sẽ đốt sách vở và đuổi thái sư về vườn. Đời thên thế là hết! Các chị gái đáng thương của thên cũng phải chịu chung số phận bi thảm ấy.

- Hết? Tại sao vậy?

- Ôi! Thưa bệ hạ, hết sức giản đơn: Cái lưng của thên là cái cần câu cơm của thên. Nếu người thôi không học nữa, người sẽ chẳng cần đến đứa trẻ chịu-đòn-thuê này nữa và thế là thên sẽ mất việc và mất việc có nghĩa là sẽ chết đói. Ôi, xin bệ hạ hãy rủ lòng thương, xin đừng đuổi thên đi.

Tôm thấy thương hại đứa bé chịu-đòn-thuê, liền nói:

- Chú bé Mác-lâu hãy đứng dậy. Cậu sẽ được giữ mãi chức đứa bé chịu-đòn-thuê tại hoàng cung nước Anh. Ta sẽ tiếp tục học và sẽ học thật tốt để cậu sẽ được nhiều tiền gấp ba, gấp bốn lần hơn trước.

Thằng bé con lão Hăm-phrây Mác-lâu sung sướng kêu lên:

- Ôi, đa tạ đức vua yêu quý của thên. Thế là từ nay trở đi, thên sẽ được sung sướng suốt đời! Xin đa tạ bệ hạ!

Chú bé Tôm cũng đủ khôn ngoan để hiểu rằng thằng bé con lão Hăm-phrây có thể rất có ích cho chú. Vì thế chú bảo hấn nói cho nghe về những nhân vật trong hoàng cung và về những giờ học của hoàng tử ở trong lớp. Sau một giờ hỏi chuyện, chú đã biết được rất nhiều điều về hoàng tử và hoàng cung. Vì vậy chú quyết định sẽ hằng ngày nói chuyện với thằng bé con lão Hăm-phrây.

Sau khi thăm bé con lão Hăm-phrây đi rồi, ngài đại thần Hóc-phót đến tận với đức vua về việc các nghị viên trong viện nguyên lão thỉnh cầu đức vua nay mai đến dự một bữa yến tiệc công khai trước công chúng để mọi người thấy rằng đức vua vẫn bình an khỏe mạnh. Quan cận thần Hóc-phót định chỉ dẫn thêm cho Tôm nhưng ngài cảm thấy hết sức vui mừng vì đức vua (nhờ có những cuộc trò chuyện với thăm bé con lão Hăm-phrây) chỉ cần đến rất ít những điều dẫn dụ của ngài.

Nhận thấy trí nhớ của đức vua đã khá hơn nhiều, quan cận thần Hóc-phót quyết định lại hỏi đức vua về chiến đại ấn. Nhưng, Tôm chưa hề biết chiến đại ấn hình thù ra sao cả.

- Ngài cận thần, vật đó trông như thế nào? - Tôm hỏi lại ngài Hóc-phót.

"Ồ, người vẫn còn mất trí" - quan đại thần Hóc-phót nghĩ vậy và bắt đầu tìm cách hỏi lảng sang chuyện khác, cố làm cho đức vua không nghĩ đến chuyện đó nữa.

Chương 15

TÔM LÀM VUA

Vào ngày thứ tư kể từ khi vào hoàng cung, Tôm được dẫn tới một gian phòng lớn. Ở đây, chú luôn luôn gặp mặt đông đủ bá quan triêu thân. Chú bước đến bên cửa sổ và đưa mắt lơ đãng nhìn ra ngoài. Bỗng nhiên một cảnh tượng huyền ảo đập vào mắt chú. Chú nhận ra đó là một đám rã đông đàn ông, đàn bà và trẻ em đang kéo nhau đi về phía cổng cung điện.

Tôm tự hỏi:

- Chuyện gì xảy ra thế?

Chú gọi một thị đồ, sai ra hỏi xem sự thể ra sao.

Vài phút sau thị đồ trở lại kể rằng đám đông đang đi theo để xem một người đàn bà và đứa con nhỏ của bà ra pháp trường chịu hành hình vì một tội gì đó.

Qua khung cửa sổ Tôm nhìn thấy người đàn bà đáng thương đang bế trên tay đứa con nhỏ.

"Tử hình! Tử hình dành cho những người bất hạnh này ư?" Trong chốc lát, Tôm quên hẳn việc chú không phải là nhà vua thật, liền ra lệnh:

- Đưa họ vào đây!

Vài phút sau, mấy viên quan cảnh vệ bước vào cùng với hai tù nhân.

Tôm hỏi một viên quan:

- Họ đã làm gì vậy?

- Tâu bệ hạ, chúng đã bán thân cho quý sứ ạ. Đó là tội lỗi của chúng.

Tôm hỏi tiếp:

- Họ đã làm việc đó ở đâu? Vào lúc nào?

- Tâu bệ hạ, vào nửa đêm một ngày tháng chạp, tại một ngôi nhà thờ cổ.

- Có ai ở đây lúc đó?

- Tâu bệ hạ, chỉ có hai đứa chúng nó và quý sứ thôi.

- Thế thì làm thế nào mà biết được việc đó?

- Tâu bệ hạ, một số người trông thấy chúng đi tới nhà thờ và người ta cho rằng có điều chẳng lành sẽ xảy ra. Quả vậy, sau đó không lâu, mẹ đàn bà và đứa nhỏ có quý sứ giúp đỡ đã gây ra một trận cuồng phong ghê gớm.

Tôm suy nghĩ một lát rồi hỏi:

- Người đàn bà này cũng phải chịu những hậu quả do trận cuồng phong đó gây ra chứ?

- Tâu bệ hạ, mẹ cũng bị thiệt hại. Nhà mẹ bị đổ và giờ đây mẹ và con mẹ chẳng còn chỗ trú thân.

- Thế thì ta không hiểu vì có gì người đàn bà này lại gây ra một trận cuồng phong để rồi chính bản thân bà ta cũng bị tổn thất. Bà ta điên ư? Nếu thế thì bà ta cũng chẳng biết gì về việc bà ta làm.

Mọi người đều ngạc nhiên trước sự minh mẫn của nhà vua. Người đàn bà thôi khóc và ngược mắt lên nhìn Tôm đầy hi vọng. Tôm nhận ra điều đó và cảm thấy thương hại bà ta. Tôm hỏi tiếp:

- Họ gọi cuộc phong bế ng cách nào?

- Tâu bệ hạ, bế ng cách tự lột chiếc bút t ở chân chúng ra.

Bây giờ đến lượt Tôm tỏ ra ngạc nhiên, chú thốt lên:

- Thật là kì lạ! - Rồi quay ra phía người đàn bà, chú ra lệnh: - Hãy cho ta xem phép lạ của bà đi. Ta muốn thấy một trận cuộc phong dữ dội ra sao.

Người đàn bà sợ hãi nói:

- Ôi! Tâu bệ hạ, người ta cứ đổ tội đặt điều cho thần đầy thôi. Thần chẳng có phép lạ gì đâu.

Tôm khuyến khích:

- Bà đừng sợ, hãy gọi cuộc phong lại cho ta. Gọi được cuộc phong đến thì bà sẽ được yên ổn ra khỏi nơi đây với con bà.

Người đàn bà phủ phục dưới chân Tôm kêu van khóc lóc rằng bà chẳng hề có phù phép gì để gọi cuộc phong cả. Bà nói:

- Tâu bệ hạ, thần không thể nào làm được cái điều mà đức vua mong muốn.

Tôm ra lệnh cho bà ta lìa nữa. Người đàn bà chỉ một mực than khóc và nói rằng bà chẳng có phù phép gì cả nên không thể nào làm được điều đức vua ra lệnh.

Nhưng Tôm vẫn kiên nhẫn thuyết phục bà:

- Người đàn bà lương thiện, bà sẽ được tự do! Bà và con bà nữa! Và bây giờ, không việc gì mà sợ, bà hãy tháo bít tất ra! Hãy gọi cuông phong cho ta và bà sẽ được giàu có. Ta sẽ hậu thưởng!

Người đàn bà đã cảm thấy yên tâm hơn, bà từ từ tháo bít tất của bà và của đứa con nhỏ nữa. Từ đức vua đến bá quan triều thần đều hô ì hô ẹ theo dõi từng cử chỉ của bà. Nhưng tất cả đều bị chưng hửng khi người đàn bà và đứa con nhỏ đứng run rẩy trên đôi chân trần, không giày, không tất mà vẫn chẳng có điều gì xảy ra.

Tôm vừa tiểc rẻ vừa giận dữ nói:

- Thật thế, bà chẳng có phù phép gì cả. Thôi, hãy yên tâm đi theo con đường của bà. Nhưng nếu khi nào phù phép trở lại với bà thì đừng quên đến đây gọi cuông phong cho ta.

Chương 16

NGU-NGU ĐỆ NHẤT

Ét-uốt đi theo thằng bé lạ mặt được một thời đường liền dừng lại hỏi hắ n:

- Mi đưa ta đi đâu? Ta sẽ không đi nữa đâu. Ta dừng lại đây thôi. Hen-dân phải đén với ta chứ không phải ta đén với y.

Thằng bé lạ mặt khôn ngoan đáp:

- Cậu muố n dừng lại đây ư? Dừng lại đây trong khi bạn cậu đang bị trọng thương nằ m ở cánh rừng kia ư?

Nhà vua kêu lên, giọng đầ y xúc động:

- Bị thương ư? Trọng thương ư? Thế ́ thì chúng ta phải rảo bước! Mau lên, mau lên, cậu bé ơi! Cánh rừng ấy ở phía nào?

Thằng bé lạ mặt dẫn Ét-uốt đi mãi cho đén khi cả hai tới gầ n một trang trại có một gian nhà kho dựng ngay bên cạnh hàng rào. Hai người mở cửa bước vào trong nhà. Lạ chưa! Chẳng thấ y bóng dáng Hen-dân đâu cả!

Nhà vua giận dữ nhìn thẳng vào mặt thằng bé và quát hỏi:

- Ông ta ở đâu?

Một tiế ng cười khả ô ́ đáp lời nhà vua: Giôn Ken-ty đi theo sau hai cậu suố t đầ u cầ u về đây, đột ngột hiện ra trước mặt nhà vua.

- Thế ́ là mày đã cô ́ tình chạy trố n bỏ ́ mày?

Nhà vua giận dữ nói với gã:

- Mày không phải là bồ ta. Ta không biết mày là ai cả. Ta là hoàng đế nước Anh. Mày giết người hầu của ta ở đâu thì hãy đưa y đến đây cho ta, bằng không ta sẽ ra lệnh treo cổ mày lên.

Giôn Ken-ty thản nhiên trả lời:

- Mày điên rồi. Điều đó đã quá rõ. Tao không muốn đánh mày, nhưng nếu mày cứ tiếp tục ăn nói cái kiểu ấy thì tao buộc phải dấn tuốt xác mày ra. Đừng quên rằng tao vừa "tiễn một thằng cha đi ngủ với giun" và vì thế tao đã phải bỏ nhà ra đi. Tao cũng không thể để mặc xác mày ở đó vì tao cần đến mày. Bây giờ tao đã cải tên là Hóp, Giôn Hóp, nhớ chưa, và tên mày bây giờ là Giách, chứ không phải là Tôm nữa. Mẹ mày đâu? Các chị mày nữa? Sao chúng nó không đến chỗ tao hẹn chúng? Mày có biết chúng nó ở đâu không?

- Đừng hỏi ta về gia đình mày. - Nhà vua nói. - Ta không biết gì cả.

Thằng bé vừa đưa Ét-uốt về đây liền phá lên cười, nhưng Giôn Ken-ty hay là Giôn Hóp - như gã tự xưng - ngăn nó lại và nói:

- Hiu-gâu, mày cứ việc cười cho thỏa thích nhưng mày không được cãi nhau với nó, nó điên đấy. Giách, ngó kia mà nghỉ đi.

Hóp và Hiu-gâu bắt đầu thì thảo bàn bạc với nhau, còn nhà vua thì lánh ra một góc xa nhất của gian nhà kho. Ngài muốn được yên tĩnh trong ít phút.

Ngài nằm đó suy nghĩ, tìm mưu tính kế thoát khỏi bàn tay Giôn Hóp.

Thế rồi ngài ngủ thiếp đi. Trong giấc ngủ, ngài mơ thấy trở lại cung điện của mình, trông thấy bá quan triều thần và Tôm

Ken-ty đang ngồi trên ngai vàng hoàng đế.

Quang cảnh đó làm Ét-uốt giận dữ đến nỗi chú quyết định khi trở về hoàng cung, sẽ ra lệnh treo cổ Tôm Ken-ty lên.

Những tiếng cười hô hô cùng những tiếng nói ôm ôm làm Ét-uốt tỉnh dậy. Ét-uốt mở mắt ra và thấy một nhóm người ăn mặc tồ tồ, rách rưới. Qua lời trò chuyện của họ, Ét-uốt biết rằng cả bọn đều là những tên ăn cắp và những kẻ ăn xin. Chú hiểu rằng Giôn Ken-ty từ lâu đã là đồng bọn của chúng. Giôn Ken-ty kể lại cho chúng nghe gã vừa giết chết một người như thế nào. Những tên khác cũng bắt đầu kể về những câu chuyện của mình. Trong các câu chuyện có một mâu thuẫn thật là buồn thảm:

- Tôi là một nông dân. - Người mà cả bọn gọi là I-óc-con bắt đầu kể. - Trước đây tôi có một người vợ hiền và mấy đứa con ngoan. Nhưng giờ đây, rất may là tôi không có vợ mà cũng chẳng còn con. Chúng nó đã chết cả rồi! Và tôi rất mừng vì chúng nó đã chết! Tôi làm quần quật đầu tắt mặt tối mà cũng không nuôi nổi cả nhà. - Hấn ngừng lại một lát, hấn giọng rồi kể tiếp: - Đầu đuôi câu chuyện là như thế này. Mẹ tôi gắng sức tự kiếm lấy miếng cơm. Bà cụ xin được một chân hộ lí chăm sóc những con bệnh. Không may một con bệnh bị chết mà các thầy thuốc chẳng biết vì sao. Thế là chiếu theo pháp luật nước Anh, mẹ tôi bị mang ra hỏa thiêu vì bị kết tội là phù thủy. Các con tôi bị đưa đến để chứng kiến cuộc hỏa thiêu người bà đáng thương của chúng... Luật pháp nước Anh! Hãy đứng dậy, hỡi tất cả các anh em! Hãy nâng cốc chúc mừng cái luật pháp nước Anh rất đỗi nhân từ đã giết chết một người đàn bà lương thiện! - Giọng hấn nghẹn lại, hấn nuốt khan mấy lần rồi lại kể tiếp: - Thế rồi tôi lâm vào cảnh thất nghiệp. Tôi phải đi gõ cửa hết nhà này sang nhà khác để xin ăn. Tôi, vợ tôi và các con tôi nữa. Nhưng luật pháp nước Anh rất nhân đạo không cho phép người ta đi lang thang mà đói khát. Cho nên chúng tôi bị tóm cổ và được xoi

đòn liên tiế p... Hãy cạ chén đi, hồi tâ t cả anh em! Hãy uớ ng mừng cho cái luật pháp nước Anh rấ t mực nhân ái đã giết chế t vợ tôi bằ ãng đòn roi vọt! Nước mắ t hắ n giàn giụa chảy xuớ ng gò má, hắ n lắ y tay áo quệt ngang rô i lại kể tiế p: - Vì tôi không đành lòng để các con tôi chế t đỏi dằ n dằ n, tôi lại buộc phải đi ỏ xin và cuớ i cùng bị tóm cổ, bị bán làm một tên nô lệ. Các anh em có hiểu cái từ ỏ y không? Tên nô lệ! Một tên nô lệ người Anh! Tôi đã chạy trớ n khỏi tên chủ nô của tôi và khi nào tôi bị tóm cổ lằ n nữa thì luật pháp nước Anh rấ t mực từ bi bác ái sẽ treo cổ tôi lên để hóa kiế p cho tôi!...

Đột nhiên, một tiế ng nói lạnh lạnh vang lên phá tan sự yên tĩnh nặng nề ãng bao trùm căn buồ ng kho này:

- Không đâu, luật pháp nước Anh sẽ không treo cổ người đâu. Ta sẽ không cho phép làm như vậy.

Tắ t cả đê u quay đằ u lại và trông thắ y thân hình nhỏ bé của nhà vua nhỏ tuổi ãng từ một góc nhà bước tới.

Nhiề u tiế ng xôn xao cùng một lúc:

- Ai đằ y? Cái gì thề ? Mà y là ai? Nó là ai?

- Ta là Ét-uớ t, hoàng đê nước Anh, hoàng đê Ét-uớ t sáu!

Một trận cười điên dại họa theo lời nói của nhà vua.

Nhà vua giận dữ thét lên:

- Các người, những tên ỏ xin, những thằ ng ỏ cắ p! Các người tạ ơn đức vua của các người thề đằ y!

Trận cười càng rộ lên to hơn cho đê n khi Giôn Hóp hét bảo cả bọn:

- Các bạn, đây là thắ`ng con hóa đại của tôi. Đừng để tâm đé`n nó nữa, nó tự cho nó là một ông vua, có thể` thôi.

Ét-uô`t đầ`y kiêu hãnh nói:

- Chính ta là hoàng đé` nước Anh!

Bọn người say khướt rắ`t khoái trá với câu nói của nhà vua nhỏ tuổi. Nhiề`u tên bắ`t đầ`u gào thét như chợ vỡ:

- Ét-uô`t, hoàng đé` nước Anh vạn tuế`!

- Ét-uô`t sáu vạn tuế`!

Đức vua nhỏ tuổi tỏ vẻ hài lòng, gậ`t đầ`u nói:

- Trăm cám ơn các khanh, những thầ`n dân tồ`t bụng của trăm.

Những tiể`ng cười lại rú lên rắ`m rĩ hơn trước. Một tên gào lên thắ`t thanh:

- Ngu-ngu đệ nhắ`t! Hoàng đé` của đầ`ng!

Ngay lập tức, cả bọn đầ`ng thanh hô theo:

- Ngu-ngu đệ nhắ`t vạn tuế`!

Ét-uô`t chưa kịp chồ`ng lại thì đã bị một cái chậ`u tôn chụp lên đầ`u làm vương miện, một mảnh chấ`n cũ cái bắ`n choàng lên vai làm áo hoàng bào và bị khiềng đặ`t lên trên ngai vàng là một cái vỏ thùng rượu.

Rồ`i tắ`t cả bọn ăn cắ`p, ăn xin quỳ rạp xuồ`ng đắ`t, hô lớn:

- Ô hô, hoàng đé` nhân đức!

- Ô hô, Ngu-ngu đệ nhắ`t!

- Ô hô, hoàng đế' của đô` ngu!

Chúng cười cợt, chúng giúi đẩy nhà vua nhỏ tuổi rô`i tranh nhau
giả vờ hôn chân ngài.

Chương 17

ÉT-UỐT SỐNG GIỮA NHỮNG NGƯỜI NÔNG DÂN

Những ngày Ét-uốt sống trong ổ trộm cướp, ăn mày nặng nề trôi qua.

Ngày nào cũng giống ngày nào, Giôn Hóp bắt nhà vua đi theo Hiu-gâu để ăn xin. Một hôm, Hiu-gâu móc túi một người vừa đi qua mặt hắn. Không may cho hắn, người này nắm ngay được tay hắn. Thế là chẳng bao lâu một đám đông túm tụm lại xung quanh. Nhà vua liền lợi dụng dịp may hiếm có đó bỏ chạy. Ngài chạy khá xa rồi mới đi chậm lại.

Nhà vua cứ đi, đi mãi cho đến khi mặt trời lặn và ngài thấy chân tay rã rời, bụng đói cồn cào, đến nỗi không thể bước thêm được nữa. Ngài chậm chạp men theo một con đường làng nhỏ hẹp và lén vào một gian nhà kho gỗ đã đổ, nằm lẩn ra thêm nhà, ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau, tiếng trẻ con nói léo xéo bên tai làm ngài tỉnh giấc.

Cánh cửa nhà kho hé mở, hai cô bé bước vào. Hai cô bé hết sức ngạc nhiên nhìn nhà vua một hồi lâu.

Cô nọ nói với cô kia:

- Trông mặt nó kháu khỉnh quá.

- Và tóc nó cũng đẹp. - Cô kia nói.
- Nhưng quần áo nó thì phát khiêu p lên được.
- Hình như nó đói lắm. - Các cô rụt rè tiến lại gần nhà vua.
- Cậu bé, cậu là ai? - Một cô hỏi.
- Ta là nhà vua. - Ét-uốt đáp.

Hai cô quay lại nhìn nhau, mắt mở tròn xoe, đứng im một lúc, rồi một cô lại hỏi:

- Nhà vua? Vua nào?
- Vua của nước Anh.

Hai cô bé chẳng biết nghĩ sao, hết nhìn nhau lại nhìn nhà vua, rồi lại nhìn nhau.

Cuối cùng hai cô nói với nhau:

- Chị Mác-gơ-ri, chị có nghe thầy nó nói không? Nó bảo nó là nhà vua. Có thật thế không nhỉ?

- Thật đấy Prít-xi ạ, chị tin nó nói thật, nó là nhà vua đấy.

Thế rồi hai cô bé ngộ ì xuống cạnh nhà vua bắt đầu hỏi chuyện ngài. Hai cô thắc mắc tại sao nhà vua lại ăn mặc tồ ì tàn rách rưới như thế và ngài định đi đâu bây giờ?

Nhà vua nhỏ tuổi quên cả cái đói đang hoành hành trong bụng, kể lại cho hai cô bé nghe câu chuyện phiêu lưu đầy gian truân, sóng gió của mình. Khi biết rằng ngài đã bị nhện đói từ trưa hôm trước, hai cô liền dẫn ngài vào trại cho ăn uống.

Bà mẹ của hai cô bé tiếp đãi nhà vua rất tử tế. Bà cho phép ngài ngồi ăn cùng bàn với cả gia đình. Vì vậy nhà vua quyết định rằng ngài cũng phải cho phép bà và hai cô con gái bà được ngồi trước mặt đức vua của họ.

Ăn sáng xong, người đàn bà bảo nhà vua đi rửa đĩa bát. Ngài tưởng rằng rửa những chiếc thìa gỗ thật là dễ dàng đơn giản. Nhưng sự thật hoàn toàn ngược lại, Ét-ốt đã làm việc ấy vụng về hết sức.

Từ hôm ở lại đây với gia đình nông dân này, Ét-ốt không thể làm tốt được một việc gì cả. Ngài rất sốt ruột muốn về hoàng cung và cũng không muốn ở lại lâu với gia đình nông dân này nữa. Ngài quyết định tạm biệt bà mẹ nông dân cùng hai cô con gái của bà và ra đi.

Một buổi sớm, ngài rời trang trại, men theo con đường trước mặt đi xa dần thôn ấp.

Ét-ốt định tìm đường trở về Luân Đôn, nhưng chẳng may chỉ ít lâu sau lại rơi vào tay Giôn Hóp.

Chương 18

HEN-ĐÂN LẠI CỨU NHÀ VUA

Gã Giôn Hóp và Hiu-gâu lại đưa hoàng đế Ngu-ngu đệ nhất trở về với bọn chúng. Không bắt ép Ét-uốt đi ăn cắp được, bọn kẻ cắp bèn cho Hiu-gâu đi kèm nhà vua và bắt ngài ăn xin. Nhưng ngài cũng chẳng muốn đi ăn xin và chỉ chực tìm cơ hội chạy trốn.

Hiu-gâu rất có ác cảm với nhà vua. Hắn dự định sẽ làm cho ngài bị nhục nhã, đau đớn vì thói kiêu hãnh.

Một hôm nhà vua và Hiu-gâu đi đi lại lại trên con đường mòn xuyên qua một xóm nhỏ, chờ cơ hội "làm ăn" cho Hiu-gâu. Nhà vua ngẫm nghĩ về cuộc đời gian truân của mình và chỉ chờ cơ hội thuận tiện để chạy trốn.

Đường làng vắng vẻ, không một bóng người. Nhưng rồi có một người đàn bà háp tấp từ đằng xa đi lại. Bà ta đeo cái túi lưới trong đựng một gói khá lớn. Tên Hiu-gâu nheo mắt quan sát người đàn bà một lát rồi nói nhỏ:

- Đợi tao ở đây cho đến khi tao trở lại!

Nói rồi hắn theo hút người đàn bà. Nhà vua nghĩ thầm: "A, bây giờ ta có thể chạy trốn được rồi!".

Nhưng thật không đơn giản. Tên Hiu-gâu vẫn bám sát người đàn bà và loáng một cái, hắn giật lấy cái túi của bà ta rồi chạy ngược trở lại. Vừa chạy hắn vừa bọc cái túi ấy vào một mảnh chăn cũ hắn vẫn vắt trên tay.

Chạy đến chỗ Ét-uốt đang đứng, hắ n ném cái bọc ấy vào tay nhà vua rồi quát:

- Nào, nhanh lên, chạy theo sau tao cùng với mọi người và kêu tướng lên: "Bắ t lấ y thắ ng ă n cắ p!" Nhưng mày phải dẫn mọi người rẽ sang đường khác.

Chỉ vài giây sau tên Hiu-gâu chạy rấ t nhanh, rẽ quặt sang đường khác rồi mắ t hút.

Nhà vua giận dữ vút cái bọc xuố ng đấ t. Mảnh chắn bọc ngoài văng ra một nơi vừa đúng lúc người đàn bà mắ t của chạy tới cùng với đám đông theo sau bà.

Một tay nắ m lấ y nhà vua, một tay ôm lấ y cái bọc, bà ta la lố i om sòm:

- Thắ ng nhấ i này vừa cướp giết cái bọc của tôi. Chính nó đấ y, các ông, các bà ạ.

Nhà vua nhỏ tuổi khóc lóc, cô ́ vùng vẫy để thoát thân, mê ́ u máu:

- Buông ta ra, mụ đàn bà ngu xuẩn. Ta không giết cái bọc của mụ đâu. Buông ta ra, ta không phải là kẻ cắ p.

Một người đàn ông vẻ mặt hung dữ đứng trong đám đông liê ́ n nắ m lấ y cánh tay nhà vua và nói:

- Để nó đấ y cho tôi, tôi sẽ dầ n cho nó một trận, cho nó một bài học về ́ đạo đức.

Nhưng, bỗng nhiên một giọng trầ m tĩnh, chắ c nịch cá t lên:

- Đùng động vào nó, anh bạn. Buông thắ ng bé ra, các bạn. Luật pháp sẽ quyế t định cách xử trí với nó ra sao chứ không phải là các

bạn.

Mọi người quay lại và trông thấy một người lính có gương mặt quả cảm đầy nghị lực. Người đàn ông miễn cưỡng buông tay cậu bé ra, miệng lầm bầm một câu chửi tục.

Nhà vua mừng rỡ chạy đến phía người lính với cặp mắt long lanh và cảm động thốt lên:

- Ngài Hen-dân ạ, ngài đã đến rất đúng lúc!

Chương 19

HOÀNG TỬ - MỘT TÊN TÙ

Ngay lúc đó có một tên sĩ quan cảnh sát rẽ đám đông lách vào. Khi y sắp sửa đặt bàn tay lên vai nhà vua, Hen-đân liền nói:

- Đùng đùng vào nó, anh bạn tốt bụng. Nó sẽ tự đi một cách ngoan ngoãn. Hãy dẫn đường đi, chúng ta sẽ theo sau.

Viên sĩ quan và người đàn bà ôm cái bọc của bà ta đi trước. Hen-đân và nhà vua cùng với đám đông đi theo sau.

Đến trước vị quan tòa, người đàn bà khai rằng đứa bé này đã ăn cắp cái bọc của bà trong có một con lợn sữa.

Người đàn bà nói:

- Con lợn của tôi đáng giá ba si-ling tám pen-xơ.

Viên quan tòa nhìn người đàn bà, nói bằng một giọng nhân từ:

- Người đàn bà tốt bụng, chẳng lẽ bà không biết rằng kẻ nào lấy cắp một vật gì đáng giá mười ba pen-xơ thì luật pháp sẽ treo cổ hắn lên chăng?

Người đàn bà kinh hãi khóc mê u:

- Ôi! Tôi đã làm gì thế này? Đứa bé đáng thương sẽ bị treo cổ ư? Không, tôi chẳng muốn như vậy! Tôi phải làm gì bây giờ? Tôi có thể làm gì được đây?

Viên quan tòa nói một cách đơn giản:

- Bà có thể nói lại giá tiền con lợn được, vì ta chưa ghi giá tiền đó vào văn bản.

Người đàn bà thở phào nhẹ nhõm rồi nói:

- Thế thì hãy để giá con lợn là tám pen-xơ vậy.

Hen-đân mừng rỡ đến nỗi ôm choàng lấy nhà vua hôn lia lịa làm cho ngài hết sức sững sờ.

Người đàn bà ôm con lợn sữa của mình ra về. Viên sĩ quan cảnh sát mở cửa cho bà rồi đi theo bà sang một căn phòng khác. Hen-đân tò mò muốn biết tại sao viên sĩ quan lại đi theo người đàn bà này. Ông rón rén mò vào căn phòng tranh tóe tranh sáng và nghe lỏm được câu chuyện giữa hai người:

- Này mục, con lợn của mục tốt đấy. Ta sẽ mua cho mục. Đây, trả đủ tám pen-xơ đây, cầm lấy.

- Thưa ông sĩ quan, sao lại có tám pen-xơ? Nó đáng giá ba si-linh tám cơ mà.

- À ra thế, thế là mục đã nói dối luật pháp rồi. Mục chả vừa nói rằng con lợn chỉ đáng tám pen-xơ thôi ư? Hãy quay lại gặp quan tòa với ta và mục hãy trả lời quan tòa về những lời khai man trá của mục, rồi thằng bé kia sẽ bị treo cổ.

- Ôi, thưa ông, thôi xin ông đừng nói nữa! Đưa tám pen-xơ đây. Và chúng ta hãy quên câu chuyện này đi.

Người đàn bà nhận tiền rồi ra về, vừa đi vừa khóc méo. Khi Hen-đân quay lại phòng xử án, vị quan tòa nói với nhà vua vài lời nhân ái rồi tuyên án ngài phải tù ngồi vài năm.

Lời tuyên án làm cho nhà vua vô cùng sửng sốt. Ngài má' p máy môi sắ' p sửa ra lệnh cho treo cổ vị quan tòa tồ' t bụng kia thì Hen-đân đã nắ' m lắ' y tay ngài, kéo ngài theo sau viên sĩ quan cảnh sát đi vào nhà giam.

Chương 20

TỰ DO

Một ngày đông ngắ n ngủi sắ p tàn. Trên đường phố , hầ u như không một ai qua lại. Có vài người vội vã đi ngang qua khu quảng trường. Họ chẳng hê` nhìn ngang nhìn ngửa và cũng chẳng hê` để ý đế n hoàng đế` Ét-uô` t sáu cùng với Mai Hen-đân và viên sĩ quan cảnh sát đang đi qua đó.

Đột nhiên, Hen-đân nắ m lắ y tay viên sĩ quan cảnh sát rồ i nói nhỏ:

- Anh bạn tô` t bụng, xin chờ một tí, không ai nghe chúng ta đâu. Tôi muồ` n ngỏ với bạn một lời.

- Tôi không được phép nghe ngài, thưa ngài, chúng ta phải rảo bước lên thôi. Trời sắ p tô` i mắ t rồ i.

Nhưng Hen-đân vẫn thản nhiên nói tiế p:

- Bạn hãy quay mặt đi một lát và giả vờ như bạn chẳng trông thắ y gì để cho cậu bé đáng thương này chạy thoát.

Viên sĩ quan cảnh sát ngạc nhiên nhìn Hen-đân rồ i cự ông:

- Thưa ngài, sao ngài lại dám nói với tôi một điề` u như vậy! Tôi sẽ bắ t cả ngài!

Hen-đân nói dắ` n từng tiế ng:

- Không được! Đừng vội vã quá thề`. Hãy coi chừng! -Hen-đân đổi giọng, nói khề vào tai hắ n: - chú lợn sữa bạn vừa mua tám pen-xo

thật ra đáng giá cái đầ u bạn đầ y!

Viên cảnh sát giật nảy mình, mặt biế n sắ c và không nói được lời nào.

Hen-đân nhẹ nhàng nói tiế p:

- Tôi mê n anh, anh bạn ạ. Né u bạn làm theo lời tôi, tôi sẽ không nói với vị quan tòa những điề u tôi nghe được trong phòng tô i.

Rồ i Hen-đân nhắ c lại từng lời một cuộc đố i thoại giữa viên sĩ quan cảnh sát và người đàn bà trong phòng tô i. Khi Hen-đân dứt lời viên sĩ cảnh sát liề n khắ n khoắ n van nài ông bắ ng một giọng yế u ớt, run run:

- Thưa ngài đáng mê n, xin ngài đừng đế n gặp quan tòa. Xin ngài đừng nói gì với quan tòa cả. Tôi rấ t nặng gánh với gia đình. Tôi có vợ và rấ t đông con nhỏ phải nuôi. Thưa ngài, ngài muố n tôi phải làm gì bây giờ?

Hen-đân cười thầ m trong bụng, ông nói:

- Bạn chỉ câ n giả vờ như không trông thầ y gì cả trong khi tôi đế m chậm từ một đế n một vạ n.

Viên sĩ quan cảnh sát ngoan ngoã n đắ p:

- Xin vâng! Bắ t đầ u đi. Mắ t tôi vẫn mở nhưng tôi mù rồ i, không thầ y gì trên đờ i này hế t.

Chương 21

"HEN-ĐÂN HÔN" - NGÔI BIỆT THỰ CỦA DÒNG HỌ HEN-ĐÂN

Hen-đân và nhà vua đã đi xa viên sĩ quan cảnh sát. Hen-đân hẹn sẽ gặp lại nhà vua tại một địa điểm đã định ở ngoại thành.

Hen-đân một mình đi đến quán trọ lấy hành lý và nửa giờ sau hai người bạn lại gặp nhau.

Bây giờ nhà vua đã thây ấm áp hơn trước vì ngài đã trút bỏ những mảnh giẻ rách để vận bộ quần áo mới Hen-đân đã mua cho ngài hôm trước.

Đi chừng mười dặm, hai người tới một xóm nhỏ ven đường và ngủ lại đó một đêm trong một cái quán khá thơm. Tất cả mọi việc lại diễn ra như trước. Hen-đân đứng sau ghế hậu nhà vua. Khi ngài ngáp ngủ muốn đi nằ m thì ông lại ngủ dưới sàn nhà cạnh cửa ra vào để canh gác và đỡ mình bằng một tấm chăn chiên.

Ngày hôm sau và hôm sau nữa, họ lại tiếp tục cuộc hành trình một cách chậm chạp, vừa đi vừa kể chuyện cho nhau nghe.

Hôm cuối cùng, Hen-đân nói về người cha già và đứa em trai Ác-tơ của ông. Ông nói với nhà vua nhiều điều chứng tỏ rằng họ đều là những người tốt. Thậm chí ông còn nói tốt cả cho Hắ c nữa.

Bỗng ông đột ngột reo lên:

- Làng tôi kia rồi, thừa đức vua. Ngôi biệt thự của dòng họ Hen-đân - "Hen-đân Hôn" - kia kia. Chỗ cây cối um tùm đằng kia là khu vườn cây của cha tôi đây.

Tới đầu làng, hai người rẽ vào một con đường khác. Theo con đường đó, họ đi chừng nửa dặm nữa thì trông thấy một ngôi biệt thự xinh xắn ở ngay trước mắt.

Hen-đân dắt tay nhà vua đi vào trong sân. Họ đi quanh co một lát rồi bước vào một căn phòng lớn, Hen-đân mời nhà vua ngồi xuống ghế rồi ông đi về phía một người trẻ tuổi chăm chú làm việc trước một cái bàn giấy kê cạnh lò sưởi.

- Hôn anh đi nào, Hắc! - Ông kêu lên. - Hãy nói rằng chú rất vui mừng thấy anh trở về. Rồi mời cha nữa, vì về nhà mà không thấy mặt cha và nghe lại tiếng nói của cha thì sao gọi là về nhà được.

Nhưng Hắc giật mình nhìn ông đầy kinh ngạc rồi nhẹ nhàng nói:

- Ông nhầm rồi, người lạ mặt đáng thương ạ. Ông nhầm tôi với ai nào?

- Nhầm chú với ai ư? Chú là Hắc Hen-đân.

Người trẻ tuổi kia vẫn nói tiếp bằng một giọng điệu dàng như trước:

- Thế ông tưởng tượng ông là ai?

- Ta chẳng tưởng tượng gì hết. Phải chăng chú muốn giả vờ là không biết ta - Mai Hen-đân, anh trai của chú?

- Cái gì? Ông nói sao? Có thể như thế được chăng? Người đã chết có thể sống lại được ư? Mau, lại chỗ sáng, để tôi nhìn rõ ông hơn.

Anh ta nắm lấy tay ông và đẩy ông ra gần cửa sổ rồi quay người ông sang phải, sang trái, ngắm nghía từ đầu đến chân thật chăm chú.

- Ta là anh Mai của chú, thật đấy mà, người anh mất tích của chú đấy.

Nhưng Hắc vẫn buồn rầu nói:

- Có lẽ những con mắt khác sẽ nhìn ra những nét mà tôi không thấy được. Nhưng tôi e rằng lá thư đó đã nói đúng sự thật.

- Lá thư nào? Nói cái gì?

- Lá thư tới đây khoảng sáu, bảy năm về trước. Lá thư đó nói anh trai của tôi đã bị hi sinh ngoài mặt trận.

- Đó là lời nói láo. Mời cha ra đây, cha sẽ nhận ra ta.

- Tôi không thể mời người chết về được.

- Chết? Cha đã chết rồi ư? Ôi, thật là một tin sét đánh ngang tai! Thế cho ta gặp chú Ác-tơ vậy, chú ấy sẽ nhận ra ta.

- Chú ấy cũng mất rồi.

- Trời!... Đừng nói rằng người em họ của ta, cô E-đi...

- Đã chết? Không, cô E-đi vẫn còn sống.

Mai mừng rỡ giục Hắc:

- Vậy thì nhanh lên, chú. Hãy gọi cô ấy đến gặp ta, cô ấy sẽ biết ta. Hãy đưa cô ấy và cả bọn người hầu già đến đây nữa, họ sẽ nhận ra ta.

- Chỉ còn năm người còn sống thôi. Những người khác đã chết cả rồi.

Hắc vừa nói vừa ra khỏi căn phòng.

Lạ thật! - Mai ngẫm nghĩ.

Mai hoàn toàn quên khuấy mất nhà vua đang ngồi im lặng ở góc phòng.

- Ô, thưa đức vua! - Hen-dân kêu lên. - Xin đợi một lát rồi người sẽ thấy cô E-đi, người em họ của tôi, sẽ biết tôi. Tôi nói thật đấy. Tôi đã sinh ra ở đây. Tôi biết ngôi biệt thự lâu đời này, những bức họa kia và tất cả những đồ vật xung quanh đây nữa. Hãy tin ở tôi, thưa đức vua, hãy tin tôi ngay cả khi không còn ai tin tôi nữa.

- Ta tin nhà ngươi. - Nhà vua nói một cách mộc mạc. - Nhưng khi ta bảo ngươi rằng ta là hoàng đế nước Anh thì ngươi có tin ta không?

Hen-dân đáng thương đỏ bừng mặt, nhưng ông chưa kịp trả lời thì cửa phòng đã hé mở và Hắc bước vào.

Một thiếu nữ xinh đẹp, ăn mặc sang trọng theo sau Hắc cùng với mấy người hầu già đi theo họ. Phu nhân bước thong thả, đầu cúi gằm, mắt nhìn xuống sàn. Nét mặt bà trông thật ảo não.

Hắc bảo người thiếu nữ phụ:

- Ông ta kia kìa, hãy nhìn kĩ ông ta xem. Phu nhân có biết ông ấy không?

Phu nhân từ từ ngẩng đầu lên và nhìn thẳng vào mắt Hen-đân một cách sợ hãi. gương mặt người thiêu phụ tái nhợt hẳn như người mất hồn, bà nói qua hơi thở hỗn hển:

- Tôi không biết ông ta.

Nói xong câu đó, phu nhân quay vội đi cố nén những tiếng rên rỉ trong cổ họng và bước ra khỏi phòng. Hen-đân gieo người xuống chiếc ghế bành, hai tay bưng lấy mặt. Một phút im lặng trôi qua. Sau cùng Hắc lên tiếng bảo bọn đầy tớ:

- Người ấy đâu, các người có biết ông ta không?

Bọn đầy tớ đều lắc đầu. Ông chủ của chúng liền nói:

- Thưa ông, bọn đầy tớ không biết ông. Ông thầy đó, vợ tôi cũng không biết ông là ai...

- Vợ mi ư?...

Đột nhiên, một bàn tay cứng như sắt túm lấy cổ áo Hắc rồi giúi gã ngã chúi vào tường.

- À ra mi, quâ n hèn hạ với tâm địa xảo quyệt! Bây giờ ta đã hiểu tất cả! Chính mi đã viết lá thư giả mạo kia cốt cướp đoạt di sản của cha ta để lại và người vợ chưa cưới của ta. Cút khỏi đây, ngay tức khắc, đừng làm như bản bàn tay người lính trọng danh dự vì phải bóp chết một tên vô lại không đáng thương hại như mi.

Toàn thân Hắc đổ tía, gã thở khò khè, khó nhọc lê đến chiếc ghế bành, gieo người xuống đó, và ra lệnh cho bọn đầy tớ bắt trói Hen-đân.

Bọn này vẫn không nhúc nhích. Một tên nói:

- Anh ta có vũ khí, thưa ngài Hắ c, còn chúng tôi thì tay không.

- Vũ khí ư? Thì đã sao! Nó có một mình, còn chúng mày là cả một lũ ăn hại. Trói ngay nó lại.

Hen-đân cảnh cáo bọn đầ y tó:

- Các người biế t ta đầ y. Trước đây ta thề nào thì giờ ta vẫn vậy. Cứ thử nhích đầ n gầ n ta mà xem!

Câu nói đó làm bọn đầ y tó chùn lại.

- Cút đi, lũ hèn nhát! Đi lầ y vũ khí và canh gác các lầ i ra trong khi ta đi gọi vệ binh. - Hắ c gầ m lên. Gã dừng lại trên ngưỡng cửa, quay lại bảo Hen-đân: - Ta khuyên nhà ngươi không nên nghĩ đầ n chuyện chạy trồ n.

- Chạy trồ n ư? - Hen-đân cười nhạt. - Mi cứ yên tâm. Mai Hen-đân này - Chủ nhân của biệt thự Hen-đân Hôn và tầ t cả trang trại - sẽ ở lại đây, không còn nghi ngờ gì nữa!

Chương 22

HEN-ĐÂN VÀ NHÀ VUA BỊ BỎ TÙ

Nhà vua ngô ì im lặng suy nghĩ rô ì nhìn thẳng vào mặt Hen-đân và nói:

- Kì lạ, thật là kì lạ! Ta chẳng hiểu ra sao cả!

- Tâu bệ hạ, chẳng có gì là lạ cả. Thâ ãn biê ãt hã ãn rã ãt rã, từ khi mới ra đời hã ãn đã là một tên hèn hạ.

- Ô ã Hen-đân, ta không nói về ã hã ãn.

- Tâu bệ hạ, thê ã người đang nghĩ tới điê ã u gì?

- Người không thã ã y ư? Cho đê ãn bây giờ người ta vẫn chưa tìm thã ã y nhà vua bị mã ã t tích...

- Sao? À phải, thừa đức vua, thã ãn quên khuã ã y mã ã t điê ã u đó.

Hen-đân thở dài, nghĩ thã ãm: Một thã ãng bé loạn óc đáng thương! Nhưng dã ãu sao cãu ta vẫn còn đưãc đã ãm mình trong niê ãm hi vọng.

- Ta có cách này, - nhà vua nói, - có thể giúp chúng ta khôi phục lại chức quyê ãn. Ta sẽ viê ãt một lá thư bã ãng ba ngôn ngữ: Anh, Hi Lạp, La-tinh, và người sẽ mang đê ãn Luân Đôn trao cho ngài đại thã ãn Hóc-phót, chú ruột của ta. Khi ngài Hóc-phót đãc lá thư của ta thì mọi việc sẽ tã ãt đẽp.

Nói xong nhà vua lã ãy bút, bã ãt đã ãu hí hoã y viê ãt. Hen-đân lặng lẽ nhìn nhà vua đang loay hoay viê ãt, nghĩ bụng:

"Đó, cậu ta đang nguệch ngoạc những dòng chữ như gà bới và tự cho rằng đó là những chữ La-tinh và Hi Lạp gì đấy". Nhưng chỉ một phút sau, dòng suy nghĩ của Hen-đân lại quay về với sự kiện vừa xảy ra. "Nàng xử sự thật lạ lùng! - Hen-đân nghĩ thầm. - Lúc thì như nàng biết ta, lúc thì như không biết. Không, dứt khoát nàng phải nhận ra ta, nhận ra giọng nói của ta. Thế nhưng nàng vẫn cứ nói là nàng không biết ta là ai. À, ta hiểu ra rồi, có thể là thằng chó má ấy đã thuyết phục nàng, cưỡng bức nàng nói dối chẳng? Đúng thế! Nàng có bộ mặt sợ hãi như người sắp chết đuối khi nhìn thẳng vào mắt ta...".

Cánh cửa phòng bật mở, cắt ngang luồng suy nghĩ của Hen-đân. Phu nhân E-đi bước vào. Mặt nàng vẫn tái nhợt nhưng bước đi đã vững vàng hơn lúc nãy.

Phu nhân ngơ ngác, hững hờ nói:

- Thưa ông, tôi quay lại đây để khuyên ông không nên nói ra những suy nghĩ sai lầm của mình nữa, bởi vì điều đó rất nguy hiểm cho ông. - Phu nhân E-đi dừng lại, ngược đôi mắt buồn rầu nhìn thẳng vào cặp mắt của Hen-đân rồi dãn giọng nói tiếp: - Nguy hiểm là vì ông rất giống một cậu bé đáng thương của chúng tôi đã chết rồi.

- Trời, thưa phu nhân, - Hen-đân kêu lên. - Nhưng chính cậu bé đáng thương ấy lại là tôi!

- Thưa ông, tôi không hề nghi ngờ lòng trung thực của ông. Tôi chỉ xin báo cho ông biết trước là công tôi, chủ nhân ngôi biệt thự đây, có toàn quyền trong khắp vùng này. Quyền lực của ông ta hầu như không giới hạn, ông ta có thể làm được bất cứ điều gì ông ta muốn. Nếu như ông giống cái người mà ông tự nhận thì ông ta sẽ nói với mọi người rằng ông là một kẻ rồ dại nhận xả mạng và tất

nhiên mọi người sẽ tin ông ta. - Phu nhân đưa mắt nhìn Hen-đân rất nhanh rồi nói tiếp:

- Nếu như quả thật ông là Mai Hen-đân, và chông tôi cùng tất cả mọi người ở vùng này đều tin như vậy, thì chắc chắn là ông sẽ không thoát khỏi tử hình. Chông tôi sẽ tỉnh giác ông có mưu mô tranh giành tài sản của ông ta và lúc đó thì, ông biết đây, ở đây không có ai đủ can đảm để giúp đỡ, bênh vực ông đâu.

Hen-đân nói bằng một giọng chua chát:

- Tôi hoàn toàn tin điều đó.

Phu nhân E-đi cắt ngang lời Hen-đân, nói rất nhanh:

- Một lát nữa, tôi xin báo trước cho ông biết: ông nên ra khỏi nơi đây ngay tức khắc. Nếu không, con người ấy sẽ giết ông. Con người ấy là một tên bạo chúa không có trái tim. Tôi chỉ là một nô lệ của hắn, tôi biết điều đó lắm. Mai Hen-đân đáng thương, cả Ác-tơ và người cha đỡ đầu của tôi - Ri-sốt thân yêu - đã thoát khỏi nanh vuốt của hắn và đã thanh thoi yên nghỉ! Tốt hơn hết là ông hãy đi theo con đường của họ. Hãy đi ngay đi. Tôi thành thật khuyên ông, ông không nên chậm trễ nữa.

Hen-đân vẫn ngơ ỉm không nhúc nhích, chỉ khe khẽ lắc đầu đáp lại:

- Không, không thể như thế được!

Vừa lúc ấy bọn vệ binh ồa vào phòng và cuộc chiến đấu không cân sức kết thúc nhanh chóng.

Hen-đân và nhà vua bị bắt trời và bị giải vào trại giam.

Chương 23

TRONG TÙ

Các phòng giam đều chật ních những người. Hai người bạn bị xích chung một xiềng, giam trong phòng nhốt tù thường phạm. Khoảng hai chục người, cả già, trẻ, đàn ông, đàn bà, họp thành một đám đông ồn ào hỗn loạn. Nhà vua cay đắng phàn nàn về cái phẩm giá của thánh thượng đã bị xúc phạm. Hen-đân thì làm lì cau có, ông choáng váng vì ngón đòn bất ngờ.

Trên đường trở về quê hương, ông ôm ấp bao nhiêu hi vọng, tưởng rằng tất cả mọi người sẽ phát điên lên vì sung sướng khi gặp lại mình. Không ngờ, thay cho niềm hạnh phúc đó là trại giam. Ông có cảm giác mình giống như một kẻ đi ngấm cầ u vô ng mà lại bị sét đánh chết tươi.

Đêm đến, Hen-đân và nhà vua đã p chung những mảnh chăn rách cẩu bản, hôi hám của nhà tù, trải n trọc qua một đêm trắ ng đầ y lo à u sầ u muộn. Một số tù nhân dứt lốt cho cai ngục để kiế m rượ u ó ng, và dĩ nhiên, kế t cục là đánh nhau, chửi nhau và hát những bài ca tục tĩu. Gầ n sáng, một người tù đàn ông dùng khóa tay đánh vào đầ u một người tù đàn bà. Tên cai ngục đế n vừa kịp cứu bà ta thoát chề t và gã thẳng tay nện cho tên tù kia một trận nên thân mới lập lại được trật tự trong phòng.

Suố t một tuầ n liề n, ngày cũng như đêm, diễn đi diễn lại vẫn một cảnh á y. Bỗng một hôm, tên cai ngục dẫn vào phòng giam một ông già và bảo ông cụ:

- Hãy quan sát tất cả bọn xem có nhận ra hắ n không?

Hen-đân ngược mắ t lên nhìn ông lão và nhận ra ông già Bơ-loóc En-đơ-ru, một đầ y tó rắ t mực hiề n lành, trung thực, suố t đời hầ u hạ cha ông. Hen-đân cô tắ n tĩnh, nghĩ thầ m: "Ngày nay những người trung thực không còn nhiề u nữa. Lão nhận ra ta, nhưng sẽ không nhận biế t ta như mọi người mà thôi".

Ông già nhìn tận mặt tá t cả nhóm tù rô i nói:

- Tôi không thắ y ai cả ngoài cái bọn đê tiện bản thủ vẫn lang thang ngoài phồ .

Tên cai ngục cười phá lên:

- Biế t mà! Lão già, hãy nhìn kĩ con thú dữ này xem, rô i nói cho ta nghe lão nghĩ gì về nó?

Ông lão lại gầ n Hen-đân, chăm chú nhìn ông rô i lắ c đầ u nói:

- Không phải, không phải Hen-đân và không bao giờ là Hen-đân cả.

- Tô t lắ m! Con mắ t già đời của lão nhận xét tinh lắ m. Ta vừa đế n chỗ ngài Hắ c loi con chó ghẻ á y về đầ y và...

Tên cai ngục bỏ lửng câu nói, kiểng chân lên, giơ hai tay như níu lắ y cái vòng treo cổ, nắ c lên cười sắ ng sặc.

Dứt trận cười, gã bảo ông lão:

- Lão già, hãy nói chuyện với hắ n đi. Cũng là một trò tiêu khiển cho lão đầ y.

Nói xong, gã quay ngoắ t và bỏ đi. Ông già liề n quỳ xuố ng cạnh Hen-đân thì thầ m:

- Lạy chúa, thế là cuối cùng cậu đã trở về, cậu thân mến. Tôi cứ ngỡ rằng cậu đã chết từ bảy năm nay, vậy mà cậu vẫn còn sống. Thoạt nhìn, tôi đã nhận ra cậu ngay. Khó khăn lắm tôi mới che nổi mắt con chó sói ấy. Thưa cậu, tôi già nua, nghèo nàn thật, nhưng xin thế với cậu rằng tôi chỉ biết nói thật, dù có phải vì thế mà bị treo cổ cũng cam lòng.

- Không được, - Hen-đân nói, - đừng nên thế. Như vậy lão sẽ tự giết mình mà chẳng giúp được gì cho ta cả. Dẫu sao ta cũng rất cảm ơn lão, lão đã đem lại cho ta phần nào niềm tin vào con người mà ta đã mất.

Từ đó ông lão hằng ngày ra vào vài ba lần đường như để chế nhạo, mặt sát bọn tù, nhưng thường mang theo đồ ăn thức uống ngon lành cho Hen-đân và nhà vua. Hen-đân nhường cả phần bánh kẹo của mình cho nhà vua; thiếu bánh kẹo có lẽ ngài không sống nổi, vì ngài cũng chẳng còn đủ sức để nuôi nổi khẩu phần thức ăn kinh tởm của nhà tù.

Ngoài ra, mỗi lần đến, ông lão lại khéo léo thì thầm vào tai Hen-đân vài câu gì đấy, rồi sau đó lại giả vờ to tiếng xỉ vả ông.

Cứ thế dần dần Hen-đân cũng biết hết những việc xảy ra trong gia đình mình. Sáu năm trước, Ác-tơ chết. Cái chết của Ác-tơ và sự biệt tăm của Mai Hen-đân đã làm cho sức khỏe của cha ông suy sụp nhanh chóng. Biết rằng mình sắp chết, cha ông muốn cho E-đi, con gái đỡ đầu của ngài, lấy Hắc. Nhưng E-đi đã kéo dài thời gian cưới, hi vọng rằng Mai sẽ trở về. Thế rồi có tin Mai đã chết, và đó là một đòn nặng làm cho ngài Ri-sốt năm liệt giường. E-đi xin hoãn cưới một tháng, hai tháng rồi ba tháng, và cuối cùng hai người phải làm lễ cưới bên cạnh thi hài ngài Ri-sốt. Thật là một đám cưới bất hạnh! Có tin đồn rằng sau ngày cưới ít lâu, E-đi tìm thấy

trong đó ông già y tở của chõng bản nháp một bức thư quan trọng, và bà phát hiện ra rằng chính Hắ c đã viết lá thư giả mạo kia.

Có một lâ n nhà vua bị thu hút vào câu chuyện của người đầ y tở già:

- Dân chúng nói rằng nhà vua bị điên. Nhưng ai nói đê n chuyện ấy liê n bị treo cổ. Vua Hen-ri tám sẽ đợc mai táng tại Uyn-xơ vào ngày mười sáu tháng này, và lễ đăng quang của thái tử lên nõi ngôi vua sẽ đợc cử hành vào ngày hai mươi tại Cung điện Oét-min-xơ.

- Ta nghĩ rằng người ta phải đi tìm nhà vua trước đấ. - Nhà vua nói.

Ông lão định hỏi lại xem nhà vua nói thế có ý gì, song Hen-đân đã hỏi cắ t ngang:

- Ngài Hắ c sẽ đê n dự buổi lễ đăng quang chứ lâo?

- Có, ông ta sẽ tới, - người đầ y tở già đấ, - và tới với nhiê u hi vọng to lớn nữa kia, vì quan nhiê p chính⁽¹⁾ rấ t có cảm tình với ông ta.

- Quan nhiê p chính nào? - Nhà vua hỏi.

- Ngài đại thầ n Hớc-phót.

Nhà vua cúi kính hỏi tiê p:

- Ông ta đợc tâ n phong làm quan nhiê p chính từ bao giờ thế ?

- Vào cuõ i tháng giêng.

- Thế ai đã tâ n phong ông ta làm quan nhiê p chính?

- Bản thân ông ta và viện nguyên lão, cùng với sự giúp đỡ của đức vua.

- Đức vua! - Nhà vua kêu lên. - Đức vua nào hả lão?

- Đức vua nào à? ("Thằng bé này làm sao vậy?" - người đầy tớ già nghĩ thầm). Vì chúng ta chỉ có một nhà vua nên câu trả lời thật là đơn giản: Đức vua Ét-uốt sáu. Người là cậu bé thông minh và đáng yêu. Lão không biết người có bị mất trí hay không, nhưng dân chúng đồn rằng đây ỏc người ngày càng minh mẫn hơn. Mọi người đều yêu mến người vì người đã cứu sống nhiều thường dân vô tội và hiện nay người muốn cải cách lại những điều tàn bạo nhất trong luật pháp nước Anh.

Lời nói của ông lão làm nhà vua choáng váng. Ngài nghĩ: "Phải chăng "cậu bé đáng yêu" đó chính là thằng bé nghèo khổ mà ta đã cho nó mặc quần áo của ta và đã để nó ở lại trong cung hoàng tử hôm ấy? Nhưng có lẽ nào lại như thế được vì cử chỉ và lời nói của nó khác hẳn với hoàng tử xứ U-ên. Hay có thể là một người nào khác chăng?".

Đêm ấy nhà vua ngủ không yên giấc. Trong số những tù nhân có hai người đàn bà đó ỉ xử rất tốt với Ét-uốt. Ngài rất biết ơn họ và quý mến họ với cả tấm lòng mình. Ngài hỏi họ vì sao phải vào tù và khi họ trả lời rằng vì họ là những người theo đạo Cơ đốc thì nhà vua gượng cười nói:

- Đó có phải là một tội lỗi để giam người ta vào vòng tù tội không? Ta rất tiếc vì ta sẽ phải xa các người ngay thôi. Họ sẽ còn giam giữ các người lâu hơn vì một chuyện con con như vậy.

Họ không trả lời, chỉ ngó ỉ im lặng.

Nhà vua gặng hỏi họ:

- Hãy nói cho ta biết, người ta sẽ còn làm gì các người nữa?

Nhưng họ vẫn cố tránh những câu hỏi của nhà vua và lảng sang chuyện khác.

Nhà vua vẫn kiên nhẫn hỏi dồn:

- Liệu người ta có đánh đập các người không? Không, chắc là không. Người ta sẽ không đến nỗi tàn nhẫn như vậy đâu. Đúng, người ta sẽ không đánh đập các người đâu.

Một người đàn bà vừa nói vừa khóc:

- Ôi! Đừng nghĩ đến số phận đáng thương của chúng tôi nữa, cậu bé đáng mến ạ.

- Thế thì ta hiểu rồi, người ta sẽ đánh đập các người. Ôi, thôi đừng khóc nữa. Khi nào ta trở lại ngôi vua, ta sẽ cải cách lại những đạo luật tàn nhẫn này.

Chương 24

MỘT CUỘC HÀNH HÌNH

Sáng ra, khi nhà vua thức dậy, hai người đàn bà không còn ở trong phòng giam nữa.

- Họ thoát nạn rồi! - Nhà vua vui vẻ nói một mình. - Không lâu nữa, ta sẽ tìm thấy các người, những người bạn tốt đáng mến của ta, và ta sẽ chăm sóc các người, sẽ hậu thưởng các người.

Bỗng nhiên, mấy viên sĩ quan cảnh sát bước vào phòng giam và ra lệnh cho tất cả tù nhân đi đến phòng xử án của nhà tù để dự một phiên tòa.

Trong phòng xử án, các tù nhân đứng dựa lưng vào tường và bọn cảnh sát đứng canh gác họ.

Ở giữa phòng có hai người đàn bà đứng dựa vào nhau. Nhà vua nhận ra họ chính là hai người bạn tốt của ngài.

"Như vậy là họ chưa được thả. - Nhà vua tự nhủ. - Và thật là kì quái biết bao khi mà ta, hoàng đế nước Anh, cũng không thể bảo vệ được họ trước bọn người tàn ác này".

Vài phút sau đó nhà vua đã phải chứng kiến một cảnh tượng cực kì thương tâm và khủng khiếp: người ta chắt củi khô xung quanh hai người đàn bà rồi một tên châm lửa đốt.

Hai người đàn bà cúi đầu, lấy tay che mắt. Ngọn lửa bắt đầu bén vào quần áo họ. Bỗng có hai cô bé khóc thét lên, chạy vụt về phía đống lửa. Hai em lăn xả vào đống lửa và ôm chặt lấy hai

người đàn bà, nhưng má y tên cảnh sát đã giã ãng chúng ra, lôi chúng ra xa. Hai em bé kêu khóc thảm thiế t đòi được cùng chệ t với mẹ. Một em lại giã ãng được ra, chạy đế n với mẹ và ôm chà m lấ y cổ mẹ. Nhưng một lầ n nữa em lại bị lôi ra. Hai, ba tên cảnh sát giữ chặt lấ y em. Em vùng vẫy, vừa cô giã ãng ra vừa khóc lóc thảm thiế t:

- Thệ là từ nay tôi hoàn toàn cô độc trên thế gian này.

Hai cô bé kêu khóc thảm thiế t, cô vùng ra để chạy đế n với mẹ. Nhưng hai em đã kiệt sức, chỉ còn biế t kêu gào khóc lóc trong tay má y tên cảnh sát mà thôi. Bỗng nhiên người ta nghe thấ y những tiế ng kêu thét rợn người - tiế ng kêu thét khủng khiế p của hai người đàn bà sắ p chệ t.

Nhà vua không chà m nổi nước mắ t, nhìn hai em bé rồ i lại nhìn hai người đàn bà há p hỏ i trong đố ng lửa và quay mặt đi không dám nhìn nữa. Gương mặt nhà vua tái nhợt, ngài nói như tự hứa với mình:

- Ta sẽ không bao giờ quên được những gì mà ta đã trông thấ y trong giây phút ngắ n ngủi này. Suố t đời ta, ngày ngày ta sẽ trông thấ y nó, và đêm đêm ta sẽ mơ thấ y nó, cho đế n khi nào ta tắ t thờ mới thôi.

Cùng ngày hôm đó, người ta dẫn thêm vào phòng giam má y người tù nữa.

Nhà vua hỏi chuyện họ và được biế t rằ ãng trong nhóm tù nhân mới này có một người đàn bà nghèo khổ đã lấ y cả p một vuông vải nhỏ. Bà ta đã bị kệ t án treo cổ vì tội đó. Một người đàn ông vô tình giế t một con hươu trong vườn ngự uyễn của nhà vua nên cũng bị kệ t án treo cổ. Một cậu bé kể rằ ãng một buổi tồ i em bắ t được một con chim sỏ lồ ãng đem về ã nhà, và thệ là tòa án cũng kệ t án cậu tử hình về ã tội ăn cả p. Một ông lão viế t một cuố n sách nhỏ chồ ãng lại

quan đại thầ n tư pháp nên đã bị trừng phạt rấ t tàn nhẫn: người ta cắ t tai lão và kề t án lão tù chung thân.

Đôi mắ t của nhà vua đỏ ngầ u lên vì giận dữ. Ngài nói:

- Không có ai tin ta cả. Nhưng chẳng hê` gì. Trong vòng một tháng nữa, các người sẽ được tự do. Tấ t cả các người và nhiê`u người khác nữa. Ta sẽ thay đổi những luật lệ đã mang lại sỉ nhục cho nước Anh. Thế` gian này đã bị lâ`m lạc mắ t rô`i. Các vị vua chúa câ`n phải thắ y được những đạo luật của các ngài đã đem lại những gì. Vì vậy các ngài phải học trở thành những con người nhân đứ c.

Chương 25

MAI HEN-ĐÂN CHỊU ĐÒN THAY ÉT-UỐT

Phiên tòa kết thúc. Hen-đân bị phạt cùm gỗ hai tiếng vì tội hành hung vị chủ nhân của ngôi biệt thự "Hen-đân Hôn". Nhà vua không bị phạt vì ngài không dính líu gì đến việc ấy.

Khi nhà vua và mọi người ra đến khu quảng trường, ngài trông thấy Mai Hen-đân, người bạn đáng thương của mình, bị cùm hai chân và đám đông dân chúng đứng vây quanh đang cười cười nói nói giễu cợt ông. Nhà vua nổi nóng đến nỗi ngài chẳng còn biết là mình đang làm gì nữa. Ngài chạy đến cạnh tên sĩ quan cảnh sát và quát:

- Thật nhục nhã! Hắn là người hầu cận của ta đấy. Hãy thả hắn ra ngay! Ta là...

- Im đi! - Hen-đân hét lên. - Xin đừng để tâm tới nó, ông cảnh sát ạ, nó bị điên đấy.

- Được. - Tên cảnh sát đáp. - Ta sẽ không để tâm đến lời nói ngu ngốc của nó, nhưng ta muốn dạy cho nó một bài học đích đáng vì câu nói láo xược đó.

Tên sĩ quan cảnh sát quay sang bảo một tên lính cảnh sát:

- Cho thả nó ra, bé ngu xuẩn này vài roi để giúp nó thay đổi thái độ.

Nhà vua giận dữ như điên, nhưng ngài không thém chông cụ lại khi tên lính túm lấy ngài. Ngài hiểu rằng chẳng ai có thể bênh vực

nổi mình. Nhưng Hen-đân đã nói với bọn lính:

- Hãy buông cậu bé ra, tôi sẽ chịu đòn thay cho nó. Hãy để cho nó đi. Các người không thấy rằng nó còn nhỏ quá ư?

- Mà y sẽ ăn roi thay nó à? Được lắm.

Thế là Hen-đân bị lôi ra khỏi chiếc cùm. Bọn lính lột áo ngoài của ông ra rồi lấy roi quất tui bụi vào lưng ông. Ét-uốt đứng quay lưng lại phía Hen-đân. Ngài sợ rằng nếu nhìn cảnh tượng ấy, ngài sẽ không thể nào cầm nổi nước mắt.

Chương 26

TRỞ VỀ LUÂN ĐÔN

Khi Hen-đân được tha, người ta ra lệnh cho ông và Ét-uô't phải rời khỏi thành phố này ngay tức khắc.

"Ta sẽ làm gì bây giờ? Đi đâu bây giờ đây? - Hen-đân nghĩ. - Ta biết nhờ vả vào đâu đây? Tốt nhất là hãy tới Luân Đôn và kêu xin công lí của đức vua trẻ tuổi".

Ông quay sang nói với Ét-uô't:

- Thưa bệ hạ, chúng ta sẽ đi đâu bây giờ? Xin người ban lệnh.

- Đến Luân Đôn. - Nhà vua ra lệnh.

*

* *

Hai người bắt đầu đi về hướng Luân Đôn và vào khoảng mười giờ tối ngày mười chín tháng hai, Hen-đân và Ét-uô't đã tới cửa Luân Đôn. Hai người lạc vào giữa một đám đông đang say túy lúy. Dân chúng đã bắt đầu vui chơi, ăn mừng ngày lễ đăng quang - ngày hai mươi tháng hai.

Mọi người hò hét, ca hát và nhảy múa. Mấy gã đàn ông say khướt quay ra đánh nhau. Chẳng bao lâu Hen-đân và nhà vua đã bị lạc nhau trong rừng người ấy.

Chương 27

ĐÁM RƯỚC ĐĂNG QUANG

Ở nước Anh cổ xưa, luôn luôn có những đám rước linh đình được cử hành trước buổi lễ đăng quang của một vị hoàng đế mới lên ngôi.

Vì thế, vào buổi sáng ngày hai mươi tháng hai, Tôm Ken-ty mặc quần áo sang trọng, cưỡi trên yên một con ngựa trắng tốt mã dẫn đầu đám rước. Các quan đại thần đi ngựa theo sau.

Thỉnh thoảng từ trong đám đông dân chúng đi xem rước lại có tiếng hô vang dậy:

- Ét-uốt, hoàng đế nước Anh vạn tuế!

Thế là Tôm Ken-ty lại tung những đồng tiền xu mới tinh sáng bóng xuống đám đông. Đám rước cứ thế diễu qua và đi mãi.

Bỗng nhiên, Tôm trông thấy một khuôn mặt tái ngắt đầy vẻ sùng sốt của một người đàn bà trong đám đông. Người đó chính là mẹ chú. Chú vội vã lấy bàn tay che mắt - một cử chỉ quen thuộc của chú mỗi khi kinh ngạc, bàng hoàng hay sợ hãi.

Một lát sau bà mẹ lách qua đám đông chen đến cạnh chú. Bà ôm chầm lấy chân chú hôn lia lịa rồi kêu lên:

- Ôi, con thân yêu của mẹ, con thân yêu của mẹ!

Tôm vội vã nói:

- Này bà, ta không quen biết bà!

Ngay lúc ấy một viên sĩ quan ngự lâm kéo bà ra và bà mất hút trong đám đông.

Trái tim Tôm tràn ngập niềm hồ thẹn, tủi buồn, chú lặng lẽ giong ngựa đi. Chú chẳng trông, cũng chẳng nghe thấy gì nữa. Chú vẫn đi, đầu cúi gằm và đôi mắt buồn thiu, chẳng thấy gì hết ngoài khuôn mặt của mẹ.

- É-t-uốt sáu vạn tuốt!

Tiếng tung hô vẫn vang rền như sấm. Nhưng Tôm chẳng còn cảm thấy hứng thú chút nào khi nghe những lời tung hô ấy. Dân dân, dân chúng bắt đầu nhận thấy sự thay đổi trên gương mặt vị hoàng đế trẻ tuổi. Quan nhiếp chính - ngài Hóc-phót cũng nhận ra điều ấy. Ngài thúc ngựa lại gần Tôm, ngả mũ chào rồi thấp giọng nói:

- Thưa bệ hạ, người không nên mơ mộng vào lúc này. Dân chúng đã để ý thấy mặt rồng cúi gằm và mắt rồng u tối. Xin người hãy ngẩng mặt lên và tươi cười với dân chúng.

Tôm cố gắng cười nhưng nụ cười của chú thật là gương gạo. Khuôn mặt u buồn của người mẹ vẫn luôn luôn ám ảnh trước mắt chú. Chú nhớ lại những lời vừa nói với bà: "Này bà! Ta không quen biết bà!". Ngài nhiếp chính lại nhắc chú lần nữa:

- Tâu bệ hạ, những con mắt khắp bàn dân thiên hạ đang đổ dồn vào người. Điệu gì đã làm cho người buồn phiền như vậy? Có thể nào chính cái mặt đàn bà nghèo khổ bản thủ ấy...

Tôm như người mất hồn, quay lại nói:

- Bà ấy chính là mẹ ta!

"Hồng rô`i! Con điên của người lại đê`n mấ`t rô`i!" - Ngài nhiê`p chính nghĩ thầ`m như vậy.

Chương 28

NGÀY LỄ ĐĂNG QUANG

Khi đám rước đăng quang đã kết thúc, dân chúng đổ vào cung điện Oét-min-xơ để xem lễ đăng quang.

Các quan đại thần, các vị phu nhân và tiểu thư trong những bộ lễ phục bằng lụa là gấm vóc tụ tập trong cung điện đợi chờ vị hoàng đế trẻ tuổi.

Một hiệu lệnh, và một khúc hoan ca vang lên tràn ngập cả cung điện, rồi Tô-m Ken-ty trong bộ triều y tuyệt đẹp hiện ra trong khung cửa. Người ta dẫn chú lên ngai vàng đặt trên thềm cao và nghi lễ bắt đầu cử hành.

Cuối cùng, đức tổng giám mục của xứ đạo Ken-tơ-bơ-ry hai tay nâng cao chiếc vương miện của nước Anh và giữ lơ lửng trên đỉnh đầu Tô-m Ken-ty. Cậu bé Tô-m sắc mặt nhợt nhạt, chân tay bủn rủn, trong lòng tràn ngập một nỗi buồn vô hạn.

Bất thình lình, một điều kì lạ xảy ra: Một cậu bé ăn mặc rách rưới tiến tới sát bậc thềm cao. Cậu giơ tay lên ngăn lại và nói lớn:

- Dừng đặt chiếc vương miện nước Anh lên đầu y. Ta là nhà vua đây!

Ngay tức khắc máy bàn tay kéo cậu bé ra xa bậc thềm, nhưng cũng ngay lúc đó Tô-m Ken-ty đã lao mình về phía cậu bé, giọng lạnh lùng kêu lên:

- Không được đụng đến người! Người là nhà vua đây!

Sự sùng sốt và nổi kinh hoàng làm cho tất cả mọi người đang quỳ phục đứng cả dậy và trở mắt nhìn hai cậu bé. Tất cả đều nhận thấy rằng hai cậu thật giống nhau như hai giọt nước.

Quan nhiếp chính lớn tiếng nói với mọi người:

- Đừng để tâm đến lời nói của đức vua. Thánh thể bất an. Hãy lùi thẳm ăn mày...

Nhưng Tôm đã bước tới và quát lên:

- Không được đụng vào người! Người là nhà vua đấy!

Cả lễ đường im phăng phắc. Mọi người đều đứng ngậy như tượng.

Cậu bé trèo lên thềm và Tôm Ken-ty chạy tới đón cậu với vẻ mặt rạng rỡ, hân hoan. Chú quỳ xuống chân cậu bé rồi nói:

- Ôi! Đức hoàng đế! Bệ hạ của tôi!

Ánh mắt quan nhiếp chính dừng lại trên khuôn mặt của cậu bé mới đến và ngài cũng nhận ra cái điều mà mọi người đã nhận thấy từ nãy: hai cậu bé giống nhau như đúc. Ngài suy nghĩ một lát rồi nói với cậu bé mới tới:

- Thưa ngài, nếu ngài hài lòng, tôi xin được hỏi ngài vài câu.

- Quan đại thần, ta sẽ trả lời được tất cả những câu hỏi ấy.

Quan nhiếp chính hỏi cậu bé mới tới nhiều câu hỏi về hoàng cung, về đức vua Hen-ry tám, về hoàng tử và công chúa. Cậu bé đều trả lời đúng cả. Cậu bé còn mô tả tỉ mỉ cách bài trí trong vương thất và trong cung hoàng tử xứ U-ên.

Thật là kì dị! Thật là kì diệu!

Nhưng quan nhiếp chính vẫn chưa hài lòng:

- Rất đúng. Hết sức diệu kì! Nhưng cũng không hơn gì đức vua của chúng ta đây!

Quan nhiếp chính vẫn một mực gọi Tôm là đức vua và điê`u đó làm cho chú vô cùng buồn bực. Gần một tháng nay chú đã mất dần tất cả những niềm hi vọng được trở về` nhà.

Chương 29

ÉT-UỐT LÊN NGÔI VUA

Quan nhiếp chính nghĩ một lát rồi quay sang hỏi cậu bé mới tới:

- Xin ngài cho biết: chiếc đại ấn nằm ở đâu? Nếu ngài trả lời được câu hỏi này thì mọi việc sẽ được định đoạt, vì chỉ có hoàng tử thật của xứ U-ên mới biết được điều ấy.

- Câu hỏi này chẳng có gì là khó khăn cả. - Cậu bé mới tới đáp rồi quay lại, ra lệnh: - Quan đại thần Sên Giôn, ngài hãy đi về cung hoàng tử ở hoàng cung và ngài sẽ tìm thấy trên bức tường bên trái một chiếc núm nhỏ giống như một chiếc mũ đỉnh. Hãy ấn vào núm ấy, bức tường sẽ hé ra một lỗ hổng và vật đầu tiên ngài trông thấy ở trong đó sẽ là chiếc đại ấn. Ngài hãy mang chiếc ấn đó lại đây.

Tôm Ken-ty nhìn ngài cận thần Sên Giôn, nói:

- Tại sao ngài không đi? Có lẽ nào ngài không nghe thấy đức vua đã truyền lệnh đấy sao?

Ngài cận thần Sên Giôn cúi lạy và đi ra. Vài phút sau ngài trở lại và nói với Tôm:

- Thưa bệ hạ, chiếc đại ấn không có ở đấy.

Quan nhiếp chính hét lên:

- Hãy ném thẳng ấn mày ra ngoài đường và cho nó một trận nên thân.

Mấy viên quan ngự lâm tiển về phía Ét-uốt nhưng Tôm đã cản lại và thét lên:

- Lui! Kẻ nào đụng vào đức vua sẽ chết!

Quan nhiếp chính nói nhỏ với ngài cận thân Sên Giôn:

- Nhưng làm sao mà chiếc đại ấn của nước Anh lại biến mất được? Một vật bằng vàng nặng như thế ...

Tôm Ken-ty nhảy chồm lên một bước, hét lớn:

- Khoan đã, có phải nó hình tròn, rất dày và có khắc chữ ở trên mặt, phải không? Ô, thế thì ta biết chiếc đại ấn là cái gì rồi! Bây giờ ta biết nó nằm ở chỗ nào rồi, nhưng ta không phải là người đã cất nó ở đây!

- Thế thì là ai, thưa bệ hạ? - Quan nhiếp chính nói.

- Người, người đang đứng kia! Đức vua thật của nước Anh! Và tự người sẽ bảo cho ngài biết chiếc đại ấn đó nằm ở đâu, rồi ngài sẽ tin lời người. Hãy nghĩ đi, đức vua của tôi, cố nghĩ cho kỹ. Đó là công việc cuối cùng mà người làm trước khi chạy ra ngoài hoàng cung trong bộ quần áo rách rưới của tôi để định trừng phạt tên lính đã đánh tôi.

Mọi con mắt đổ dồn vào cậu bé đang cúi đầu suy nghĩ rất lung. Cuối cùng cậu bé ngẩng đầu lên vừa chậm chậm lắc đầu vừa nói bằng một giọng run rẩy:

- T-a-a không nhớ nổi t-a-a đã cất nó ở... đâu-âu cả.

- Ôi, đức vua của tôi! - Tôm hoảng hốt kêu lên. - Hãy nghĩ kỹ đi! Hãy cố nhớ lại xem! Thế này nhé, lúc đó tôi và hoàng tử đang nói chuyện với nhau. Tôi kể cho người nghe về hai chị gái của tôi, chị

Nen và chị Bét... À, được, người có còn nhớ điê`u đó. Rô`i tôi kể cho người nghe về` những trò chơi của bọn trẻ con ở phồ` Ngõ Rác, cả những điê`u này người cũng vẫn còn nhớ. Hãy nghe tôi nói rô`i người sẽ nhớ lại được tất cả mọi điê`u thôi. Thế` rô`i người mặc quầ`n áo của tôi và tôi mặc quầ`n áo của người. Rô`i chúng mình cùng đứng soi gương và ngạc nhiên nhận thấ`y rằ`ng chúng mình giồ`ng nhau như đứ`c... Tôi rấ`t mừng là người còn nhớ cả điê`u đó nữa. Rô`i người phát hiện ra rằ`ng tên lính gác đã đánh tôi sung tím cả tay. Trông thấ`y vế`t sung ở tay tôi, người nổi giận định chạy ra phía cổng để` trừng phạt tên lính. Người đi ngang qua bàn. Cái vật mà người gọi là đại á`n nằ`m ở trên mặt bàn. Người cằ`m lấ`y nó và nhìn quanh quẩn như có ý muồ`n tìm một chỗ để` cất đi. Thế` rô`i...

- Đủ rô`i! - Đứ`c vua kêu lên. - Bây giờ ta nhớ ra rô`i! Ngài Sên Giôn, hãy đi đi, ngài sẽ tìm thấ`y nó nằ`m trong ổ`ng tay của bộ áo giáp treo trên tường.

- Đứ`ng rô`i, đứ`c vua của tôi! Đứ`ng thế`! - Tô`m reo lên. - Bây giờ ngai vàng của nước Anh sẽ thuộc về` người. Mau lên, ngài Sên Giôn. Mau lên!

Khi ngài cận thầ`n Sên Giôn hiện ra trên bậc thề`m cao với chiế`c đại á`n trong tay, tiế`ng tung hô cất lên vang dậy:

- Đứ`c vua thật vạn tuế`!

Khi những tiế`ng reo hò đã ngớt, quan nhiề`p chính nói:

- Phải tô`ng cổ thắ`ng ăn mằ`y này vào tù.

Nhưng Ét-uồ`t, nhà vua thật, đã ngăn lại:

- Không, cậu bé này không phải vào tù.

Rô`i người quay sang nói với Tô`m:

- Cậu bé đáng thương của ta, khanh làm sao mà nhớ ra được chỗ ta để chiếc đại ấn? Chính ta, ta cũng không nhớ nổi kia mà.

- Thưa đức vua, điều đó rất dễ dàng vì thần đã sử dụng nó nhiều lần.

- Sử dụng nó! Thế nhưng khanh đã không chỉ được cho người ta biết chỗ ta cất nó mà?

- Tâu bệ hạ, khi người ta hỏi thần về chiếc đại ấn, thần không hiểu người ta cần cái gì. Lúc ấy thần chưa biết vật này chính là chiếc đại ấn của nước Anh. Người ta cũng không tỏ rõ cho thần biết hình thù nó ra sao cả.

- Thế khanh đã sử dụng chiếc đại ấn vào việc gì?

Tâm nín lặng, mặt đỏ ửng lên.

Đức vua nói:

- Cậu bé tốt bụng, khanh cứ nói đi, không sợ chi cả. Khanh đã sử dụng chiếc đại ấn của nước Anh vào việc gì?

- Tâu đức vua, thần dùng để đập hạt dẻ ạ!

Chương 30

MAI HEN-ĐÂN TRONG HOÀNG CUNG

Mai Hen-đân lang thang hàng giờ trên các đường phố Luân Đôn để tìm kiếm Ét-uốt. Đêm đã tàn mà ông vẫn còn đi lang thang tìm kiếm người bạn nhỏ của mình. Cuối cùng ông đã đến gần cung điện Oét-min-xtơ. Ông quyết định vào cung điện và thử gặp ngài Hăm-phrây Mác-lâu, một người bạn cũ của cha ông trước đây.

Tình cờ cậu bé chịu-đòn-thuê của hoàng tử đi lướt qua mặt ông. Trông thấy Hen-đân, cậu ta tự nhủ: "Mình chắc là đức vua đang muốn tìm người này đây. Ta phải bắt chuyện với ông ta xem sao mới được".

Hen-đân cũng nhận thấy cậu bé rất chú ý tới mình. Ông liền bước tới bên em và hỏi:

- Cậu vừa ở trong hoàng cung ra phải không? Cậu có biết ngài Hăm-phrây Mác-lâu không?

Cậu bé ngạc nhiên tự nhủ: "Sao? Người cha quá cố của ta ư?" Rồi em đáp:

- Có, tôi có biết.

- Cậu có thể mời ngài ra đây nói chuyện với tôi một lát được chăng?

- Thưa ngài, tôi rất vui lòng. Xin ngài đợi một chút.

Một lúc sau một viên quan ngự lâm vội vã đi ra và cung kính nói với Mai Hen-đân:

- Thưa ngài, nếu ngài hài lòng, xin ngài hãy theo tôi.

Viên quan ngự lâm dẫn Mai Hen-đân vào một căn phòng rộng thênh thang đông nghịt những bá quan triều thần, phu nhân và tiểu thư ăn mặc cực kì sang trọng. Đức vua trẻ tuổi đang ngồi trên ngai vàng nói chuyện với một cận thần. Ngài hơi ngẩng đầu lên một chút nên Hen-đân trông rõ mặt ngài.

"Thế này là thế nào? - Hen-đân kinh ngạc nghĩ thầm. - Hoàng đế trị vì vương quốc của những giấc mơ đang ngự trên ngai vàng của người! Thật là kì lạ!"

Ông nhìn nhà vua, ngẫm nghĩ: "Ta tỉnh hay ta mơ thế này?"

Đột nhiên, một ý nghĩ vui sướng chợt đến với ông. Ông nâng một chiếc ghế lên rồi đặt mạnh nó xuống và ngồi lên ghế. Ngay tức khắc máy bàn tay đặt lên vai ông và một giọng nói cất lên:

- Đứng dậy, đồ ngu, sao mi được ngồi trước mặt đức vua?

Tiếng ồn ào làm đức vua ngẩng đầu lên, ngài giơ tay ngăn lại, nói:

- Đừng đụng đến y, đó là đặc quyền của y được ngồi trước mặt nhà vua.

Rồi ngài lớn tiếng nói với tất cả mọi người:

- Hỡi các phu nhân và tiểu thư, hỡi bá quan triều thần cùng các quý ông, quý bà. Các khanh phải biết rằng đây là một người hầu

cận trung thành của trẫm - Mai Hen-đân. Y đã cứu hoàng tử của y khỏi cái ché t kê` cổ. Vì công lao ấy, giờ đây y được phong làm một vị lãnh chúa và trẫm sẽ ban cho y nhiê`u vàng bạc, đá t đai. Y cũng như con cháu của y được hưởng đặc quyê`n ngô`i trước mặt hoàng đế` nước Anh.

Trong số` các vị quý tộc và lãnh chúa có mặt ở đây, có hai người vừa từ vùng nông thôn tới sáng hôm nay. Họ mới có mặt trong phòng này được chừng dăm phút, đứng chăm chú lắng nghe những lời nói ấy. Họ ngạc nhiên hé t nhìn nhà vua lại nhìn Hen-đân rồi lại nhìn nhà vua. Hai người đó là đức ông Hắ c và phu nhân E-đi.

Khi đức vua trông thấy Hắ c, ngài nói:

- Gã này đã đánh cắ p của cải và phẩm tước của Mai Hen-đân, anh trai gã - người hậ`u cận trung thành và nhân từ của ta. Hãy tồ`ng cổ gã vào trại giam đợi ngày xét xử.

Hắ c liê`n bị điệu đi ngay tức khắ c.

Một lát sau, Tô m Ken-ty bước vào phòng. Em đế`n gầ`n nhà vua và quỳ một chân trước ngài. Đức vua nói:

- Trẫm đã biê`t hé t những chuyện xảy ra trong má`y tuầ`n qua và trẫm khá hài lòng về` khanh. Trẫm phong cho khanh tước quố`c su.⁽¹⁾ để đế`n công ấy. Khanh đã tìm thắ y mẹ và các chị khanh chưa? Tô t lắ m! Trẫm sẽ chăm sóc đế`n họ. Từ nay họ sẽ không bị đói khát nữa. Họ sẽ có tắ t cả những gì mà họ câ`n thiế t.

Tô m Ken-ty vô cùng sung sướng, hãnh diện đứng dậy hôn tay nhà vua rồi vội vã đi gặp mẹ và các chị để báo cho họ tin vui ấy.

HOÀNG TỬ NHỎ & CHÚ BÉ NGHÈO KHỔ

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

55 Quang Trung, Q. Hai Bà Trưng, Hà Nội
ĐT: (04) 3 943 4730 - 3 942 8632 - Fax: (04) 3 822 9085
Website: www.nxbkimdong.com.vn - Email: kimdong@hn.vnn.vn

CHI NHÁNH NXB KIM ĐỒNG TẠI MIỀN TRUNG
102 Ông Ích Khiêm, TP. Đà Nẵng. ĐT: (0511) 3 812 335 - Fax: (0511) 3 812 334
Email: cnkimdongmt@nxbkimdong.com.vn

CHI NHÁNH NXB KIM ĐỒNG TẠI TP. HỒ CHÍ MINH
276 Nguyễn Đình Chiểu, Q.3, TP. Hồ Chí Minh.
ĐT: (08) 3 930 3447 - Fax: (08) 3 930 5867
Email: cnkimdong@nxbkimdong.com.vn

Chịu trách nhiệm xuất bản - Giám đốc : PHẠM QUANG VINH
Chịu trách nhiệm bản thảo - Phó Giám đốc : NGUYỄN HUY THẮNG
Biên tập : NGUYỄN SÔNG THAO
Trình bày : NGUYỄN KIM ĐIỆP
Sửa bài : VŨ THỊ THÚY

In 2.000 bản - Khổ 13 cm x 19 cm - Tại Công ty TNHH một thành viên In và Văn Hóa Phẩm
Đăng kí kế hoạch xuất bản số: 03-2014/CXB/545-208/KĐ cấp ngày 03/12/2013
Quyết định xuất bản số: 318/QĐKĐ kí ngày 25/8/2014
In xong và nộp lưu chiểu tháng 9/2014.

HOÀNG TỬ NHỎ & CHÚ BÉ NGHÈO KHỔ

Có thể xưa kia những nhà thông thái và các vị học giả tin câu chuyện này, nhưng cũng có thể chỉ những người dân bình thường mới tin và yêu thích nó mà thôi.

Mark Twain
(1877)

www.nxbkimdong.com.vn
www.facebook.com/nxbkimdong

